

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- เกศินี หงสนันทน์. การบริหารบุคคลในราชการไทย. กรุงเทพมหานคร : คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2518.
- ชัตติยา กรรณสูต. "การทำงานเป็นทีมและจริยธรรมของผู้ปฏิบัติงาน." บทความทางวิชาการ การบริหารรัฐกิจที่ระลึกครบ 30 ปี คณะรัฐประศาสนศาสตร์. หน้า 337-348. อุทัย เลาหวิเชียร และประทาน คงทฤทธิศึกษากร. บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2530.
- จิตติ ตังคภักดิ์. "คติของวิชาชีพทางกฎหมาย." ใน จริยธรรมนักกฎหมาย. หน้า 113. ชาญวิทย์ ยอดมณี. บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. ลัมพันธ์พาณิชย์. 2529.
- ชูศักดิ์ เทียงตรง. บรรณาธิการ. การเมืองและการบริหารของประเทศไทยในกลุ่มอาเซียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2522.
- ประวีณ วน นคร. คู่มือการรักษาวินัยข้าราชการสำหรับผู้บังคับบัญชา. กรุงเทพมหานคร : สำนักงาน ก.พ.. 2528.
- ไพโรจน์ ชัยนาม. สถาบันการเมืองและรัฐธรรมนูญของต่างประเทศกับระบอบการปกครองของไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2515.
- ไพโรจน์ ลิตบรีชา. การบริหารงานบุคคลในราชการพลเรือนไทย. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช. 2523.
- โกศิน พลกุล. ปัญหาและข้อคิดบางเรื่องจากรัฐธรรมนูญไทย. โครงการศึกษานโยบายสาธารณะ : สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์การพิมพ์พลชัย. 2531.
- เมตต์ เมตต์การุณจิต. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน (สามัญ). กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช. 2525.

จรเดช จันทรรคน และอุทัย เตาทวีไชยธร. "การจัดโครงสร้างและรูปร่างขององค์การวิชาชีพในประเทศไทย : กรณีศึกษาทนายความ." กรุงเทพมหานคร : คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2529.

วิษณุ เครืองาม. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร : นิติบรรณการ. 2523.

สมบัติ จันทรวงศ์. 200 ปี รัฐธรรมนูญอเมริกัน : อดีต ปัจจุบันและอนาคตของมหาชนรัฐประชาธิปไตย กรุงเทพมหานคร : บรรณกิจเทรดดิ้ง. 2531.

สมพงษ์ เกษมลิน. การบริหารงานบุคคลแผนใหม่. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช. 2523.

สมาน รังสิโยภักษ์. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล กรุงเทพมหานคร : ลวิสถิติการสำนักงาน ก.พ.. 2530.

สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. การบริหารงานยุติธรรม หน้าที่ 1-8 และ 9-15. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายการพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2527.

สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ระบบกฎหมายไทยและต่างประเทศ หน้าที่ 1-7 และ 8-15. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายการพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2528.

สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ระบบการเมืองเปรียบเทียบ หน้าที่ 8-15. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายการพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2528.

สาขาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. การบริหารงานบุคคล กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายการพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2526.

สุจรีต ถาวรลุ่ม. วิทยาสถาการ. กรุงเทพมหานคร : แสงทองการพิมพ์. 2521.

อมร รัชกาลสัตย์ และโสรัจ สุจรีตกุล. การบริหารบุคคลในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2505.

อเล็กซีส เตอะ ด็อกเกอะวิลล์. ประชาธิปไตยในอเมริกา 1. แปลโดย วิภาวรรณ ตูยานนท์. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. 2522.

อุทัย หิรัญเต. หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนลิตอร์. 2523.

บทความ

คณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน. "คำสั่งที่ 38/2519 เรื่องการปฏิบัติตนของข้าราชการฝ่ายพลเรือน
ตำรวจ ทหาร." 21 ตุลาคม 2519.

ชัยชาญ วิบูลย์ศิริ และเลวี ชูณหงษ์. "รายงานการไปดูงานศาลยุติธรรมของประเทศไทย
สาธารณรัฐเกาหลี และสิงคโปร์." บทพิเศษ 36 (มกราคม 2522) : 428.

มนูญ พาหิระ. "ปัญหาการทุจริตและประเพณีนิยมในวงราชการ." วารสารข้าราชการ 32
(มิถุนายน 2530) : 23-27.

ไมตรี ตันเต็มทรัพย์. "ศาลและผู้พิพากษาของอังกฤษ." วารสารกฎหมายปกครอง 1 (เมษายน
2525) : 24-25.

วารสารข้าราชการ 33 (มกราคม 2531) : 10-11.

วิศิษฐ์ ลิ้มานนท์ และลำเจิง ไชยชิต. "รายงานการดูศาล ณ ประเทศฝรั่งเศส ลพพันธุ
สาธารณรัฐเยอรมัน และอิตาลี." ตุลพาห (กันยายน-ตุลาคม 2522) : 37.

วิลาธ พันธนะ และธนินฐา ธรรมชีวะ. "คุณสมบัติของตุลาการ." ตุลพาห (พฤษภาคม - มิถุนายน
2524) : 57.

วีระ ทรัพย์ไพศาล และกนก อินทร์ทรัพย์. "รายงานการดูศาล ณ ประเทศแคนาดา และ
ประเทศสหรัฐอเมริกา." ตุลพาห (มกราคม - กุมภาพันธ์ 2524) : 7

ลัญชัย ลัจจวานิช. "อิสระตุลาการ." บทพิเศษ 29 (ตุลาคม - ธันวาคม 2515) : 945.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. "หนังสือ ที่ น.ว 148/2502 เรื่อง บัตรลงเท้า." 18 พฤศจิกายน
2502.

โสภณ รัตนาร. "การอำนวยความสะดวกยุติธรรมทางศาลกับความมั่นคงของชาติ." เอกสารวิจัย
ส่วนบุคคลในลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร. 2521-2522.

โสภณ รัตนาร. "รายงานการดูศาลยุติธรรม ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา." ตุลพาห (กรกฎาคม -
สิงหาคม 2502) : 20.

เอกสารอื่น ๆ

- กมลชัย รัตนสกาวงศ์. "ระบบกฎหมายและการศาลของประเทศเยอรมัน." เอกสารประกอบ
ในการอบรมผู้ช่วยผู้พิพากษา รุ่นที่ 27 บรรยาย ณ สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ
16 ธันวาคม 2530 - 5 เมษายน 2531. (อัคราเนา)
- กิตติศักดิ์ สัมปติกุล. "การพาณิชย์ของข้าราชการตุลาการ." สารนิพนธ์หลักสูตรรัฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาบริหารรัฐกิจ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2529.
- เครือวัลย์ ลีมอภิชาติ และคณะ. "การศึกษารูปแบบการสร้างวินัยข้าราชการและปัจจัยสำคัญที่มีผล
ต่อการกระทำผิดวินัย" รายงานการวิจัย เล่ม 1-5. กรุงเทพมหานคร : สำนักงาน
คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. 2530.
- จำรัส เขมะจารุ. "การบริหารงานบุคคลของข้าราชการตุลาการกับความมั่นคงภายในประเทศ."
เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
2519-2520.
- ถนอม คุชลาต. "วินัยข้าราชการพลเรือน." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์. 2498.
- บัญญัติ ลุขีวะ. "จรรยาตุลาการ." กรุงเทพมหานคร : เอกสารประกอบคำบรรยายในการอบรม
ผู้ช่วยผู้พิพากษา รุ่นที่ 22. 2525. (อัคราเนา)
- มานิตย์ ลุฑาพร. "การคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาในประเทศไทย" วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาคศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2526.
- รุจิรา เตชางกูร. "การเมืองยุโรป 2." เอกสารประกอบคำบรรยาย มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2521. (อัคราเนา)
- วิชัย อริยันทกะ ผู้แปล. "ประมวลจริยธรรมของตุลาการแห่งเนติบัณฑิตสภาอเมริกัน." กรุง
เทพมหานคร: สำนักงานส่งเสริมตุลาการ. 2517.
- วิวัฒน์ พลโยธา. "กระบวนการพิจารณาความผิดทางวินัยของข้าราชการพลเรือน (ศึกษาเฉพาะ
กรณีข้าราชการกรมการปกครอง)." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2517.
- หลวงสุทธิวาทนถนุ. "ประวัติศาสตร์กฎหมาย". เอกสารประกอบคำบรรยายชั้นปริญญาตรี.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2516.

ภาษาอังกฤษหนังสือ

- Abaraham. Henry J. The Judiciary. Boston : Allyn and Bacon. Inc.. 1973.
- . The Judiciary Process 5th ed. New York : Oxford University Press. 1986.
- Berman. Harold J.. ed.. Talks on American Law. Washington. D.C. : Voice of America. 1973.
- British Information Services. The English Legal System. London : Page Bros (Norwich) Ltd.. 1972.
- Dale S. Beach. Personnel : The Management of People at Work. New York : The Macmillan co.. 1971.
- Edwin B. Flippo. Principles of Personnel Management. New York : Mc Graw - Hill Book. Co.. 1966.
- Frederica M. Bunge. Editor. Malaysia. a country study. Washington D.C. : The American University. Foreign Area Studies. 1984.
- Gupta. B.B. Comparative Study of Six Living Constitutions. New Delhi : Sterling Publishers (P) Ltd.. 1979.
- Helena Chan. An Introduction to the Singapore Legal System. Singapore : Malayan Law Journal. 1986.
- Joseph B. Kingsbury. Personnel Administration for Thai Students. Bangkok : Institue of Public Administration, Thammasat University. 1975.
- Pritchett. Herman C. The American Constitutional System. New York : Mc Graw - Hill. Inc.. 1976.
- Smith. P.E and Bailey. S.H. The Modern Legal System. London : Sweet & Maxwell. 1984.

Stahl, Glenn O. Public Personnel Administration 5th ed., New York :
Harber & Brothers Publisher. 1962.

The International Commission of Jurists. The rule of Law in Federal
Republic of Germany. Netherlands : International Commission of
Jurists. 1958.

The Press and Information office of the Federal German. The Basic Law
of the Republic of Germany. Bonn : Member - Drunk Mayer GmbH.
1986.

Tun Mohamed Suffian Bin Hashim. An Introduction to the Constitution of
Malaysia. Kuala Lumpur : IBbrahim Bin Johari. P.I.S.. P.K..
Government Printer. 1976.

Walker. R.J. & Walker. M.G. The English Legal System. London :
Butterworths Publisher. 1970.

Weston. Paul B. and Wells. Kenneth M. The Administration of Justice.
New Jersey : Prentice - Hall. Inc.. 1967.

William B. Werther Jr. & Keith Davis. Personnel Managment and Human
Resources. Arizona : Mc Graw - Hill Book Co.. 1981.

บทวิจารณ์

"Case of Suspended Judge." Asiaweek (10 June 1988) : 23-25.

Harun Hashim. "Training for Lawyers in Public Services & The
Judiciary." Paper Presented at the Fourth General Assembly and
Conference Asian Law Association. Bangkok. Chutima Publishing
Company. 1986.

Modern Legal System Cyclopedia. New York : William S. Hein & Co..
1985. PP. 47.

"Shaking up the System." Asia Week (1 April 1988) : 10.

"The Constitution of Singapore." Government Gazette NO.42 (1 July 1970) : 1-2.

"The Judicial Process in Malaysia : Judicial Review and the Constitution." Paper Presented at the Conference in Asian Countries Part III. Malaysia.

The Nation (1 June 1988)

The Times (December 1983)

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ประมวลพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตุลาการ

เป็นการรวบรวมพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตุลาการฉบับต่าง ๆ ตั้งแต่ฉบับ พ.ศ. 2471, 2477, 2479, 2482, 2485, 2497 และ 2521 เฉพาะในลوائحที่เกี่ยวกับวินัยเท่านั้น

1. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตุลาการ พ.ศ. 2471

ประกอบด้วย 22 มาตรา ล้วนที่กล่าวถึงวินัย ได้แก่ มาตรา 10 ถึงมาตรา 22 มาตรา 10 ข้าราชการตุลาการต้องรักษาตนให้เป็นผู้มีชื่อเสียงดีและอุททิศเวลาทั้งหมดของตนให้แก่ข้าราชการ

มาตรา 11 ห้ามมิให้ข้าราชการตุลาการประกอบกิจการค้าหรือเป็นตัวกระทำการในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท

มาตรา 12 ข้าราชการตุลาการต้องปฏิบัติคำสั่งเสนาบดีกระทรวงยุติธรรมหรือหัวหน้าศาลในประเภทงานที่เกี่ยวกับกิจการภายในของศาล แต่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษาคดี

มาตรา 13 โทษผิดวินัยตามพระราชบัญญัตินี้มี 4 สถาน คือ

- (1) ไล่ออก
- (2) ลดตำแหน่งหรือลดชั้น
- (3) ตัดเงินเดือน
- (4) คำพิพากษาโทษเป็นลายลักษณ์อักษร

มาตรา 14 การลงโทษลดงานไล่ออกจากราชการนั้นทำได้ต่อเมื่อได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาต ส่วนการลงโทษลดงานอื่นเสนาบดีกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจทำได้โดยลำพัง

มาตรา 15 โทษลดงานไล่ออกนั้น ท่านกำหนดไว้สำหรับกรณีต่อไปนี้

- (ก) ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต
- (ข) ต้องพระราชอาญาจำคุกในความผิดอาญา
- (ค) มีหนี้สินล้นพ้นตัว
- (ง) บระพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

มาตรา 16 ข้าราชการตุลาการผู้กระทำความผิดวินัยอย่างอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในมาตรา 15 นั้น ท่านว่าต้องระวางโทษ ลดตำแหน่ง ลดชั้น ตัดเงินเดือนหรือคำพิพากษาโทษเป็น

ลายลักษณ์อักษร ตามแต่เลนาบดีกระทรวงยุติธรรมจะเห็นสมควร

การลงโทษฐานผิดวินัยตามมาตรฐาน ความผิดครั้งหนึ่งท่านว่ามีให้ลดตำแหน่งหรือลดชั้นมากกว่าตำแหน่งหนึ่งหรือชั้นหนึ่ง หรือตัดเงินเดือนมากกว่าเดือนหนึ่ง แต่การลดตำแหน่งซึ่งข้าราชการตุลาการได้รับตั้ง โดยพระบรมราชโองการนั้น จะทำได้ต่อเมื่อได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาต

มาตรา 17 การลงโทษฐานผิดวินัยนั้น ท่านว่าต้องให้โอกาสแก่ข้าราชการตุลาการเพื่อขอแจงหรือแก้ตัวต่อหัวหน้าก่อน คำชี้แจงหรือข้อแก้ตัวนั้น ถ้าทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือหัวหน้าได้รับทักไว้และลงลายมือชื่อทั้งสองคนแล้ว ให้เสนอต่อเลนาบดีกระทรวงยุติธรรม

เลนาบดีกระทรวงยุติธรรมจะตั้งกรรมการไต่สวนมีจำนวน ไม่น้อยกว่าสามนายก็ได้ กรรมการนั้นต้องเป็นข้าราชการตุลาการ และนายหนึ่งต้องมียศเสมอหรือสูงกว่าข้าราชการผู้ต้องไต่สวนนั้น เลนาบดีกระทรวงยุติธรรมจะเข้านั่งเป็นกรรมการด้วยก็ได้ ข้าราชการผู้นั้นท่านให้มีโอกาสชี้แจงหรือนำพยานมาแสดง ในการไต่สวนนั้น กรรมการมีอำนาจหมายเรียกพยานมาลาบานเบิกความ เมื่อเสร็จการไต่สวนแล้วให้ทำรายงานเสนอเลนาบดีกระทรวงยุติธรรม

มาตรา 18 เมื่อข้าราชการตุลาการเกี่ยวข้องต้องกรณีดังระบุไว้ในมาตรา 15 ถ้าเลนาบดีกระทรวงยุติธรรมเห็นว่าจะให้คงอยู่ในหน้าที่ระวางไต่สวนหรือพิจารณาจะเป็นการเสียหายแก่ข้าราชการไซ้ จะสั่งพักหน้าที่ราชการระวางนั้นก็ได้

มาตรา 19 การให้พักหน้าที่ราชการนั้น ท่านให้พักได้ไม่เกินเวลาไต่สวนหรือพิจารณา เมื่อไต่สวนหรือพิจารณาแล้ว ถ้าปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้มีมลทินความผิดไซ้ ท่านว่าต้องให้กลับคืนเข้าตำแหน่งเดิม ถ้าปรากฏว่าถึงแม้การไต่สวนหรือพิจารณาจะไม่ได้ความเป็นลัทธิว่า ผู้ที่ถูกสั่งให้พักได้กระทำความผิดแต่ก็มีมลทินอยู่ ถ้าเลนาบดีกระทรวงยุติธรรมเห็นว่า จะให้กลับคืนเข้าตำแหน่งเดิมอาจเสียหายแก่ราชการ จะไม่ให้กลับคืนเข้าตำแหน่งเดิมก็ได้ แต่ถ้าเห็นว่าผู้นั้นยังอาจจะเป็นประโยชน์แก่ราชการ ในตำแหน่งอื่นใดที่เสมอหรือต่ำกว่าตำแหน่งเดิม จะรับเข้าตำแหน่งเช่นนั้นก็ได้

มาตรา 20 เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่งให้พักหน้าที่ราชการดังกล่าวมานั้น ให้ปฏิบัติการตามกฎหมายเลนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ว่าด้วยเงินเดือนระวางต้องคดีอาญาซึ่งใช้ออยู่ในเวลานั้น

มาตรา 21 ข้าราชการตุลาการผู้ประสงค์จะขอเวรคืนตำแหน่งหน้าที่

ราชการ ต้องยื่นคำร้องขอไปยัง เลขาธิการกระทรวงยุติธรรม เลขาธิการจะได้นำความกราบบังคมทูล พระกรุณาขอพระบรมราชานุญาต แต่เพื่อประโยชน์แก่ราชการ เลขาธิการกระทรวงยุติธรรมจะ หนองเห็นว่าการขอพระบรมราชานุญาตไว้ ไม่เกินปีหนึ่งก็ได้

มาตรา 22 ถ้าเลขาธิการกระทรวงยุติธรรมเห็นว่า ข้าราชการตุลาการผู้ใดจะรับราชการ ให้เป็นประโยชน์ควรค่าตำแหน่ง ไม่ได้ใช้ จะนำความกราบบังคมทูลพระกรุณาขอ พระบรมราชานุญาตปลดข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการก็ได้

ประกาศมา ณ วันที่ 28 มีนาคม พุทธศักราช 2471 เป็นปีที่ 4 ในรัชกาล
ปัจจุบัน

2. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตุลาการ พ.ศ. 2477

มีวิธีการแบ่งหมวดหมู่ ดังนี้

ลักษณะ 1 ข้อความเบื้องต้น

ลักษณะ 2 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 3 ข้าราชการตุลาการสามัญ

หมวด 1 การตั้งและเลื่อนตำแหน่ง

หมวด 2 การเลื่อนขึ้นเงินเดือน

หมวด 3 การย้ายและการให้กลับเข้ารับราชการ

หมวด 4 วินัย

หมวด 5 การออกจากตำแหน่ง

ลักษณะ 4 ข้าราชการตุลาการวิสามัญและตะติดยุติธรรม

ในชั้นนี้ จะหยิบยกมาเฉพาะรายละเอียดของบทบัญญัติในหมวด 4 วินัย มาตรา 30 ถึง มาตรา 33 เท่านั้น

มาตรา 30 ข้าราชการตุลาการต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์

สุจริต

ภายใต้บังคับมาตรา 60 แห่งรัฐธรรมนูญ วินัยข้าราชการตุลาการสามัญ ให้ เป็นไปตามมาตรา 39 ถึง 49 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช 2476 โดยอนุโลม

มาตรา 31 ห้ามมิให้ลงโทษทางวินัยข้าราชการตุลาการผู้ใดออกจาก
ราชการ เว้นแต่ในเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้

- (1) ปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยทุจริต
- (2) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลในความผิดอาญาซึ่งมิใช่ความผิดฐาน
ลหุโทษหรือฐานประมาท

(3) มีหนูลิ้นพันตัว

(4) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

มาตรา 32 การลงโทษฐานผิดวินัยนั้นต้องให้โอกาสโดยสมควรแก่ข้าราชการ
ตุลาการ เพื่อชี้แจงหรือแก้ตัวต่อหัวหน้าก่อน คำชี้แจงหรือข้อแก้ตัวนั้นถ้าทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือ
หัวหน้าได้บันทึกไว้ ให้ข้าราชการตุลาการนั้นและหัวหน้าลงลายมือชื่อไว้ทั้งสองฝ่ายแล้ว ให้เสนอต่อ
รัฐมนตรี

ทุกกรณีเมื่อรัฐมนตรีเห็นว่าข้าราชการตุลาการอาจถูกลงโทษฐานผิดวินัย ให้
รัฐมนตรีสั่งขอหา คำชี้แจง หรือข้อแก้ตัวไปยังคณะกรรมการตุลาการเพื่อไต่สวน ในการไต่สวนนั้น
ให้คณะกรรมการตุลาการมีอำนาจอย่างศาลยุติธรรมในการออกหมาย การสืบพยานบุคคลและ
การยื่นเอกสาร เมื่อเสร็จการไต่สวนแล้ว ให้ทำรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรเสนอต่อรัฐมนตรีพร้อม
ด้วยความเห็นของคณะกรรมการตุลาการ ทั้งความเห็นแย้ง ถ้ามี ให้มีรัฐมนตรีมีอำนาจลงโทษฐาน
ผิดวินัยตามที่คณะกรรมการตุลาการเสนอมา และคำสั่งลงโทษเช่นนั้นให้ถือว่าเป็นอันเด็ดขาดถึงที่สุด
หากรัฐมนตรีไม่เห็นพ้องด้วยความเห็นที่คณะกรรมการตุลาการเสนอมา ให้รัฐมนตรีปฏิบัติตาม
มาตรา 11

มาตรา 33 เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดมีกรณีที่ต้องไต่สวนเพื่อไล่ออกหรือ
ปลดจากราชการหรือถูกฟ้องเป็นคดีอาญาในศาล หากรัฐมนตรีเห็นว่าถ้าให้คงอยู่ในหน้าที่ระหว่าง
ไต่สวนหรือระหว่างพิจารณา จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จะสั่งให้ข้าราชการชั่วคราวก็ได้

การให้ข้าราชการชั่วคราวนั้น ท่านให้พักตลอดเวลาที่ไต่สวนหรือพิจารณา เมื่อ
ไต่สวนหรือพิจารณาแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ถูกสั่งให้พักมิได้กระทำความผิดและไม่มียุติความผิดเลย
ต้องให้ผู้นั้นกลับคืนเข้าตำแหน่งเดิม แต่ถึงแม้การไต่สวนหรือพิจารณาจะไม่ได้ความเป็นลัทธิว่าผู้ที่
ถูกสั่งให้พักได้กระทำความผิด หากมีมลทินอยู่ ให้รัฐมนตรีใช้ความวินิจฉัย ถ้าเห็นว่าจะให้กลับเข้ารับ
ราชการอีกอาจเสียหายแก่ราชการ เมื่อได้ปรึกษาคณะกรรมการตุลาการแล้ว ก็ให้รัฐมนตรีเสนอ

คณะรัฐมนตรี เพื่อขออนุมัติปลดผู้^๕นั้นนอกจากราชการเพื่อรับบำนาญเพราะเหตุผลแทน หรือ ถ้าเห็นว่าผู้^๕นั้นยังอาจจะเป็นประโยชน์แก่ราชการในตำแหน่งอื่นอันมีลักษณะงานเช่นเดียวกันที่ไม่สูง กว่าตำแหน่งเดิม จะให้เข้ารับราชการในตำแหน่งอื่นเช่นนั้นก็ได้

เงินเดือนของผู้^๕ที่ถูกล้างให้พ้นราชการดังกล่าวมานั้น ให้ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อ บังคับกระทรวงการคลังว่าด้วยเงินเดือนระหว่างต้องคดีอาญาซึ่ง ใช้อยู่ในเวลานั้น

จากบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตุลาการ พ.ศ. 2477 มาตรา 30 วรรคสอง "ภายใต้บังคับมาตรา 60 แห่งรัฐธรรมนูญ วินัยข้าราชการตุลาการสามัญ ให้เป็นไปตามมาตรา 39 ถึง 49 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช 2476 โดยอนุโลม" ด้วยเหตุ^๕นี้ จึงรวบรวมบทบัญญัติที่ถูกต้องถึงดังกล่าวมาเพื่อทำการศึกษา

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2476 ลักษณะ 6 วินัย ข้าราชการพลเรือนหมวด 1 ชนิดต่าง ๆ ของวินัย มาตรา 39 ถึง มาตรา 48. หมวด 2 โทษ วินัย มาตรา 49 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

มาตรา 39 ข้าราชการพลเรือนต้องลบลบลนการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ และจักต้องพยายามขจัดอุปสรรคในบังคับบัญชาและในอำนาจของตน ให้เข้า ใจและนิยมต่อการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ

มาตรา 40 ข้าราชการพลเรือนต้องเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา คำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่ง ในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมายผู้^๕อยู่ใต้ บังคับบัญชาจักต้องปฏิบัติตาม ห้ามมิให้ตื้อดิ่งขัดขืนหลีกเลี่ยง ถ้าไม่เห็นพ้องด้วยคำสั่งนั้นจะ เสนอ ความเห็นคัดทานเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้ แต่ต้องเสนอทันทีและเมื่อได้คัดทานดังกล่าวมานั้นแล้ว ผู้บังคับบัญชามีได้สั่งถอนหรือ แก้อคำสั่งที่สั่ง ไป ผู้^๕อยู่ใต้บังคับบัญชาจักต้องปฏิบัติตามแต่ให้ผู้บังคับบัญชา รายงานชั้น ไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงที่ตนสังกัดตามลำดับ

ในการปฏิบัติราชการ ห้ามมิให้กระทำการข่มผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ จะได้รับอนุญาตพิเศษชั่วคราว

มาตรา 41 ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความระมัดระวังมิให้เสียหายแก่ ราชการ

มาตรา 42 ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ห้ามมิให้รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และห้ามมิให้อาศัยอำนาจหน้าที่ราชการ

จะ โดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตามเพื่อหาผลประโยชน์ ให้แก่ตนเองหรือแก่ญาติมิตรของตน

มาตรา 43 อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ

ห้ามมิให้เป็นตัวกระทำการในห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทต่าง ๆ และห้ามมิให้กระทำการหาผลประโยชน์อย่างใด ๆ อันอาจเป็นทางให้เสียความเที่ยงธรรมในหน้าที่ราชการของตน

มาตรา 44 รักษาชื่อเสียงมิให้ชนชื่อกับเป็นผู้ประพฤติชั่ว

ห้ามมิให้ประพฤติตนเป็นคนเลวเฟล เลวเครื่องตองของเมงาน ไม่สามารถครองสติได้ มีหุนหันพลันแล่น หรือทำความผิดอาญา หรือกระทำการใด ๆ อันอาจเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ

มาตรา 45 สุภาพเรียบร้อยต่อผู้บังคับบัญชาและต่อประชาชน

ห้ามมิให้ดูหมิ่นหยามหยามบุคคลใด ๆ

มาตรา 46 รักษาความสามัคคีระหว่างข้าราชการและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

มาตรา 47 อุตสาหะและอำนวยความสะดวกในหน้าที่ราชการ

มาตรา 48 รักษาความลับในราชการ

มาตรา 49 โทษผิดวินัยตามพระราชบัญญัตินี้มี 4 ลักษณะ คือ

- (1) ไล่ออก
- (2) ลดชั้นเงินเดือน
- (3) ตัดเงินเดือน
- (4) ตำหนิโทษเป็นลายลักษณ์อักษร

3. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. 2479

มีวิธีการแบ่งหมวดหมู่ ดังนี้

ลักษณะ 1 ข้อความเบื้องต้น

ลักษณะ 2 ข้าราชการตุลาการสามัญ

หมวด 1 การบรรจุ การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ และการแต่งตั้ง

หมวด 2 การลอบคัดไล่ออก

หมวด 3 การออกจากราชการ

ลักษณะ 3 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ลักษณะ 4 ตະ โຕะยุติธรรม

ลักษณะ 5 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 6 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ลักษณะ 7 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ลักษณะ 8 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 9 วินัยและมารยาท

ลักษณะ 10 บทเฉพาะกาล

ในที่นี้ จะหยิบยกมาเฉพาะรายละเอียดของบทบัญญัติในลักษณะ 9 วินัยและมารยาท มาตรา 44 และมาตรา 45 เท่านั้น

มาตรา 44 ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ต้องอยู่ในวินัยและในเวลาพิจารณาพิพากษาคดีต้องอยู่ในมารยาทอันดีงามตามที่คณะกรรมการตุลาการจะ ได้กำหนดไว้อีกด้วย

วินัยข้าราชการฝ่ายตุลาการให้เป็นไปตามมาตรา 45 ถึง มาตรา 61 และมาตรา 63 ถึง มาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช 2479 โดยอนุโลม

มาตรา 45 ทุกกรณีเมื่อรัฐมนตรีเห็นว่าข้าราชการตุลาการวิสามัญหรือวิสามัญกระทำความผิดวินัย ให้ปลัดกระทรวงส่งข้อหาข้อชี้แจงหรือข้อแก้ตัว ไปยังคณะกรรมการตุลาการเพื่อบริบัติตามวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ คือ

(1) ถ้าความผิดนั้นร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลด ก็ให้คณะกรรมการตุลาการจัดการไต่สวน ในการไต่สวนนั้นต้องให้โอกาสโดยสมควรแก่ผู้ต้องหาเพื่อชี้แจงหรือแก้ตัว ให้คณะกรรมการตุลาการหรืออนุกรรมการซึ่งตั้งขึ้นตามมาตรา 36 มีอำนาจอย่างศาลยุติธรรมในการออกหมายการสืบพยานบุคคล และการยื่นเอกสารเมื่อเสร็จการไต่สวนแล้ว ให้คณะกรรมการตุลาการทำรายงานเป็นหนังสือเสนอต่อรัฐมนตรีพร้อมด้วยความเห็นของคณะกรรมการตุลาการทั้งความเห็นแย้ง (ถ้ามี) ให้รัฐมนตรีสั่ง โทษฐานผิดวินัยได้ตามที่คณะกรรมการตุลาการเสนอมา และคำสั่งลงโทษเช่นนั้นให้ถือว่าเป็นอันถึงที่สุด

(2) ถ้าความผิดนั้นยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลดก็ให้คณะกรรมการตุลาการมีอำนาจพิจารณา แล้วรายงานความเห็นต่อรัฐมนตรี ให้รัฐมนตรีลงโทษฐานผิดวินัยได้ตามที่คณะกรรมการตุลาการเสนอมา และคำสั่งลงโทษเช่นนี้ให้ถือว่า เป็นอันถึงที่สุด

จากบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติข้าราชการฝ่ายตุลาการ ให้เป็นไปตามมาตรา 45 ถึง มาตรา 61 และมาตรา 63 ถึง มาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช 2479 โดยอนุโลม" ด้วยเหตุนี้จึงรวบรวมบทบัญญัติที่ถูกต้องดังกล่าวมาเพื่อทำการศึกษา

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2479 ลักษณะ 7 วินัย ข้าราชการพลเรือน มาตรา 44 ถึง มาตรา 54. หมวด 2 โทษผิดวินัย มาตรา 55 ถึง มาตรา 61. หมวด 3 การรักษาวินัย มาตรา 63 ถึง มาตรา 64 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

มาตรา 45 ข้าราชการพลเรือนต้องสนับสนุนการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ และต้องพยายามขจัดอุปสรรคในบังคับบัญชา และในอำนาจของตนให้เข้าใจ และนิยมต่อการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ

มาตรา 46 ข้าราชการพลเรือนต้องเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา

ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย ห้ามมิให้ขัดขืนหลีกเลี่ยง ถ้าไม่เห็นพ้องด้วยคำสั่งนั้นจะเสนอความเห็นคัดค้านเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้ แต่ต้องเสนอทันทีและเมื่อได้คัดค้านดังกล่าวมาแล้ว ผู้บังคับบัญชามีได้สั่งถอนหรือแก้คำสั่งที่สั่งไป ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม แต่ให้ผู้บังคับบัญชารับรายงานขึ้นไปยังเจ้ากระทรวงที่ตนสังกัดตามลำดับ

ในการปฏิบัติราชการ ห้ามมิให้กระทำข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นไว้แต่จะได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

มาตรา 47 ข้าราชการพลเรือนต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความระมัดระวังมิให้เสียหายแก่ราชการ

มาตรา 48 ข้าราชการพลเรือนต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ห้ามมิให้รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา

ห้ามมิให้อาศัยอำนาจหน้าที่ราชการ จะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม เพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือ แก่ผู้อื่น

มาตรา 49 ข้าราชการพลเรือนต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ

ห้ามมิให้เป็นตัวกระทำการในทางขุ่นขวานหรือบริษัทใด ๆ และห้ามมิให้กระทำการหาผลประโยชน์อย่างใด ๆ อันอาจเป็นทางให้เสียความเที่ยงธรรมในหน้าที่ราชการของตน

มาตรา 50 ข้าราชการพลเรือนต้องรักษาชื่อเสียง มิให้ชนชื่อกว่าเป็นผู้ประพฤติน่า

ห้ามมิให้ประพฤติดนเป็นคนเลวเพล เลวเครื่องตองของเอาจนไม่ลามารตครองสติได้ มีหนี้สินล้นพ้นตัว กระทำความผิดอาญาหรือการอื่นใดอันอาจเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ

มาตรา 51 ข้าราชการพลเรือนต้องสุภาพเรียบร้อยต่อผู้บังคับบัญชาและต่อประชาชน

ห้ามมิให้ดูหมิ่นเหยียดหยามบุคคลใด ๆ

มาตรา 52 ข้าราชการพลเรือนต้องรักษาความสามัคคีระหว่างข้าราชการ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

มาตรา 53 ข้าราชการพลเรือนต้องอดทนหยาและอำนวยความสะดวกในหน้าที่ราชการ

มาตรา 54 ข้าราชการพลเรือนต้องรักษาความลับในราชการ

มาตรา 55 โทษผิดวินัยตามพระราชบัญญัติ มี 4 ลักษณะคือ

- (1) ไล่ออก
- (2) บลต
- (3) ตัดเงินเดือน
- (4) ดำหนิโทษ
- (5) ภาคทัณฑ์

มาตรา 56 การไล่ออกนั้น จะกระทำได้เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีเช่นนี้ให้กระทรวงเจ้าสังกัดรายงานไปยัง ก.พ. เพื่อสอบสวนพิจารณา เมื่อ ก.พ. สอบสวนและพิจารณาเห็นสมควรให้ไล่ออกจากราชการได้แล้ว ให้แจ้งมายังเจ้ากระทรวงเพื่อสั่งไล่ออกต่อไป

มาตรา 57 การปลดคนนั้นจะกระทำได้ เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดกระทำผิดวินัยยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกจากราชการ ในกรณีเช่นนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดรายงานไปยัง ก.พ. เพื่อสอบสวนพิจารณา เมื่อ ก.พ. ได้สอบสวนและพิจารณาเห็นสมควรให้ปลดออกจากราชการได้แล้ว ให้แจ้งมายัง เจ้ากระทรวง เพื่อสั่งปลดต่อไป

มาตรา 58 เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดถูกฟ้องคดีอาญา หรือมีกรณีที่ต้องสอบสวนเพื่อไล่ออกหรือปลด ถ้าผู้บังคับบัญชาที่ข้าราชการผู้นั้นสังกัดเห็นว่าจะให้คงอยู่ในหน้าที่ราชการในระหว่างพิจารณาหรือสอบสวนจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จะสั่งให้พ้นราชการก็ได้

ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งพ้นราชการตามความในวรรคก่อนนั้น คือ

(1) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสั่งให้ข้าราชการตำแหน่งหัวหน้ากองชั้นไปพักราชการได้

(2) อธิบดีสั่งให้ข้าราชการตำแหน่งหัวหน้าแผนกไป พักราชการได้

(3) ข้าหลวงประจำจังหวัดสั่งให้ข้าราชการตำแหน่งเสมียนพนักงานในลุ่มภูมิภาคพ้นราชการได้ ส่วนข้าราชการตำแหน่งประจำแผนกไปลุ่มภูมิภาคข้าหลวงประจำจังหวัดสั่งให้พ้นราชการได้ โดยอนุมัติอธิบดีเจ้าสังกัด

การให้พ้นราชการนั้น ให้พักตลอดเวลาที่พิจารณาหรือสอบสวน เมื่อพิจารณาหรือสอบสวนแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ที่สั่งให้พักมิได้กระทำความผิดและไม่มีความผิดเลย ต้องให้ผู้นั้นกลับคืนตำแหน่งเดิม ถ้าปรากฏว่าถึงแม้การพิจารณาหรือสอบสวนจะไม่ได้ความเป็นลัษณ์ว่าผู้ถูกสั่งให้พักได้กระทำความผิด แต่ก็มีความผิดอยู่ ให้ เจ้ากระทรวง ใช้ความพินิจ ถ้าเห็นว่าจะให้กลับเข้ารับราชการอีกอาจเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ดำเนินการตามความในมาตรา 39 เพื่อให้ผู้นั้นออกจากราชการ หรือถ้าเห็นว่าผู้นั้นยังอาจเป็นประโยชน์แก่ราชการ จะให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งที่ไม่สูงกว่าตำแหน่งเดิมก็ได้

เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่งให้พักหน้าที่ดังกล่าวมานั้น ให้ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินเดือนระหว่างต้องคดีอาญาซึ่ง ใช้อยู่ในเวลานั้น

มาตรา 59 การตัดเงินเดือน จะกระทำได้เมื่อข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีลงมาทำผิดวินัย ซึ่งความผิดนั้นยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลด ในกรณีเช่นนั้น ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจลงโทษสั่งให้ลงโทษได้แล้วจึงรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามลำดับ ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปไม่มีอำนาจที่จะสั่งให้เพิ่ม ลด หรือยกโทษได้ภายในกำหนด

สามสิบวัน นับแต่วันรับรายงาน เว้นแต่ในกรณีพิเศษ ซึ่งจะพิจารณาให้พ้นภายในกำหนดนั้น ไม่ได้
ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งหนึ่ง ๓๐ วัน เว้นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาต้อง
แสดงเหตุที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้ง เมื่อได้จัดการสถานที่ให้รับรายงานต่อไปตามลำดับ จน
ถึงเจ้ากระทรวง ในระหว่างที่รายงานตามลำดับนี้ เห็นปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาเต็มจนกว่าเจ้า
กระทรวงจะสั่งเป็นอย่างอื่นเมื่อเจ้ากระทรวงสั่งอย่างใดแล้วให้รายงานไปยัง ก.พ.

ผู้บังคับบัญชาจะลงโทษตัดเงินเดือนแก่ผู้กระทำผิดวินัยได้ครั้งหนึ่ง ไม่เกิน
กำหนดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงอำนาจของผู้บังคับบัญชาระดับต่าง ๆ ในการล้งลง โทษตัดเงินเดือน
ท้ายมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2479

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำผิดวินัย	กำหนดเวลา (เดือน)	ล้งเงินเดือนที่ตัด
รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง	1. อธิบดี	12	30%
	2. หัวหน้ากอง	12	25%
	3. หัวหน้าแผนก	12	20%
	4. ประจําแผนก	12	15%
	5. เลี่ยมพนักงาน	12	10%
ปลัดกระทรวง อธิบดี	1. หัวหน้ากอง	2	25%
	2. หัวหน้าแผนก	4	20%
	3. ประจําแผนก	6	15%
	4. เลี่ยมพนักงาน	8	10%
หัวหน้ากอง	1. หัวหน้าแผนก	2	20%
	2. ประจําแผนก	4	15%
	3. เลี่ยมพนักงาน	6	10%
หัวหน้าแผนก	1. ประจําแผนก	2	15%
	2. เลี่ยมพนักงาน	4	10%
หัวหน้าล้ง	เลี่ยมพนักงาน	2	10%
ราชการที่ต่ำกว่า หัวหน้าแผนก			

ที่มาของตาราง : ราชกิจจานุเบกษา 53 (ธันวาคม 2479)

มาตรา 60 การดำเนินโทษจะกระทำได้เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใด

ทำผิดวินัย ซึ่งความผิดนั้นยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลด และมีเหตุที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าควรบรรเทาโทษโดยไม่ตัดเงินเดือน ในกรณีเช่นนั้นให้ผู้บังคับบัญชาแสดงความผิดของผู้นั้นให้ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร และถ้าจะให้ทำทัณฑ์บนไว้ด้วยก็ได้ การดำเนินโทษ ให้มีกำหนดโทษไว้ไม่เกินสามปีนับตั้งแต่วันลงโทษ แต่เมื่อผู้บังคับบัญชาเห็นว่าข้าราชการผู้นั้นกลับปฏิบัติดี ในทางราชการก็ให้ลงปลงการดำเนินโทษนั้นก่อนครบกำหนดได้

การลงโทษดังกล่าวข้างบนนี้ ให้ปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าวมาใน

มาตรา 59

มาตรา 61 ในกรณีดังกล่าวมาในมาตรา 60 ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่ายังไม่

ควรลงโทษถึงดำเนินโทษ และเห็นว่าควรลงโทษแต่เพียงภาคทัณฑ์ ก็ให้มีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์ได้ โดยแสดงความผิดของผู้นั้นให้ปรากฏ แต่การลงโทษภาคทัณฑ์ ถ้าสั่งลงโทษผู้ใดแล้วภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับตั้งแต่วันลงโทษภาคทัณฑ์นั้น ผู้นั้นประพฤติผิดวินัยอีก ให้ลงโทษลดฐานอื่นถัดขึ้นไป

การลงโทษภาคทัณฑ์ดังกล่าวมาแล้วข้างบนนี้ ให้ปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าว

ใน มาตรา 59

มาตรา 63 ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดูแลระมัดระวังข้าราชการในบังคับบัญชา

ของตน ให้ปฏิบัติตามวินัยข้าราชการพลเรือน

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาว่าความผิดของข้าราชการนั้นอยู่ในอำนาจของตนที่จะลงโทษได้หรือไม่ ถ้าอยู่ในอำนาจของตนที่จะลงโทษก็ให้สั่งลงโทษ แล้วรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามวิธีการที่กล่าวในหมวด 2 ถ้าเห็นว่าความผิดนั้นควรจะต้องลงโทษมากกว่าที่ตนจะมีอำนาจลงโทษได้ ก็ให้จัดการลงโทษเท่ากับอำนาจที่ตนมีอยู่เลยชั้นหนึ่งก่อน แล้วรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป ให้เพิ่มโทษและลงโทษตามลำดับ

ผู้บังคับบัญชาใดไม่จัดการลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่ทำผิดวินัย หรือจัดการลงโทษโดยไม่เป็นการลจรัดแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นทำผิดวินัยฐานขาดความระมัดระวัง ในหน้าที่ราชการ

มาตรา 64 ข้าราชการพลเรือน ผู้ใดถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษฐานผิดวินัย

ข้าราชการผู้นั้นต้องปฏิบัติตามทัณฑ์ ถ้าเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมในคำสั่ง ก็มีสิทธิร้องทุกข์

ได้ตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการร้องทุกข์ แต่ถ้ามารากฎว่าเป็นการร้องทุกข์เท็จ ให้ถือว่าเป็นการผิดวินัย

4. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. 2482

วิธีการแบ่งหมวดหมู่ ดังนี้

ลักษณะ 1 ข้อความเบื้องต้น

ลักษณะ 2 ข้าราชการตุลาการสามัญ

หมวด 1 การบรรจุ การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ และการแต่งตั้ง

หมวด 2 การลอบคัดเลือก

หมวด 3 การออกจากราชการ

ลักษณะ 3 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ลักษณะ 4 คณะตุลาการ

ลักษณะ 5 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 6 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

หมวด 1 การบรรจุ การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ และการแต่งตั้ง

หมวด 2 การสอบแข่งขัน การลอบคัดเลือก และการคัดเลือก

หมวด 3 การออกจากราชการ

ลักษณะ 7 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ลักษณะ 8 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 9 วินัยและมารยาท

หมวด 1 ข้อความทั่วไป

หมวด 2 โทษผิดวินัย

หมวด 3 การรักษาวินัยและมารยาท

ลักษณะ 10 บทบัญญัติเฉพาะกาล

ในที่นี้ จะหยิบยกมาเฉพาะรายละเอียดของบทบัญญัติในลักษณะ ๑ วินัยและมารยาท หมวด 1. 2 และ 3 มาตรา 72 ถึง มาตรา ๗2 เท่านั้น หมวด 1 ข้อความทั่วไป มาตรา 72 ถึง มาตรา 83. หมวด 2 โทษผิดวินัย มาตรา 84 ถึง มาตรา ๙0. หมวด 3 การรักษาวินัยและมารยาท มาตรา ๙1 ถึง มาตรา ๙2

มาตรา 72 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องอยู่ในวินัยและในเวลาพิจารณาพิพากษาคดีต้องอยู่ในมารยาทอันดีงาม

มาตรา 73 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องสนับสนุนการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ และต้องพยายามชี้แจงต่อบุคคลในบังคับบัญชาและในอำนาจของตนให้เข้าใจและนิยมต่อการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ

มาตรา 74 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่ง ในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมาย ห้ามมิให้ขัดขืนหลักเสียง ถ้าไม่เห็นพ้องด้วยคำสั่งนั้น จะเสนอความเห็นคัดค้านเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้ แต่ต้องเสนอโดยด่วนและเมื่อคัดค้านดังกล่าวมานั้นแล้ว ผู้บังคับบัญชามีได้สั่งถอนหรือแก้คำสั่งที่ส่งไป ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม แต่ให้ผู้บังคับบัญชาชี้แจงรายงานชั้น เียง เจ้ากระทรวงตามลำดับในการปฏิบัติราชการห้ามมิให้กระทำการซ้ำผู้บังคับบัญชาเห็นอนันต์วันแต่จะได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

มาตรา 75 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความระมัดระวังมิให้เสียหายแก่ราชการ

มาตรา 76 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

ห้ามมิให้รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา

ห้ามมิให้อาศัยอำนาจหน้าที่ราชการจะ โดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม เพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือแก่ผู้อื่น

มาตรา 77 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ ห้ามมิให้เป็นตัวกระทำการในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทใด ๆ นอกจากทางราชการจะสั่ง และห้ามมิให้กระทำการหาผลประโยชน์อย่างใด ๆ อันอาจเป็นทางให้เสียความเที่ยงธรรมในหน้าที่ราชการของตน

มาตรา 78 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องรักษาชื่อเสียงมิให้ชนชอว่าเป็นผู้
ประพฤตชั่ว

ห้ามมิให้ประพฤตตนเป็นคนเลเพล เลนเครื่องตองของเมาจนไม่ลามารตครอง
ลตได้ มีหนลนลนพันต้ว กระทบความตอตอาญาหรือการอน เตอนออาจเลี่ยเกียรตคคตของต่าหน่งหน่งที่
ราชการ

มาตรา 79 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องลุ่มาเนียบร้อยต่อผู้บงคบัญชา
และต่อประชาชน

ห้ามมิให้ตู่หม่นหยาบหยามบุคคลใด ๓

มาตรา 80 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องถอตามและกระทำตามรัฐนยม

มาตรา 81 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องรักษาความลุ่มคคระหว่ง

ข้าราชการและช่วยเหลือซ่งกันและกัน

มาตรา 82 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องอตุลาหะและอำนวยความละตวก
ในหน้าทราชการ

มาตรา 83 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องรักษาความลับในราชการ

มาตรา 84 โทษตตวินยมมี 5 ลถาน คอ

- (1) ไล่ออก
- (2) บลตออก
- (3) ตตเงินเตอน
- (4) ต่าหนโทษ
- (5) ภาคหต

มาตรา 85 การไล่ออกนจะกระทำได้เมอข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ตทำ
ตตวินยมอย่างร้ายแรง ตงระบุไว้ตอโน

- (ก) ทูจจรตตอหน้าทราชการ
- (ข) ทำความตตตงตองรับอาญาจ่าคูก โดยค่านพากษาโทษจ่าคูก เว้นแต่
ความตตในลคหณะจวนลหุโทษ หรือความตตอันได้กระทำโดยจวนประมาท
- (ค) ตองค่านพากษาให้ เป็นคนลุ่มละลายเพราะทำหนลนช่นต้วความทูจจรต

(ง) ชักคำสั่งซึ่งผู้บังคับบัญชาสั่ง โดยชอบด้วยราชการและการชักคำสั่งนั้น เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

(จ) ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง

(ฉ) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

ในกรณีเช่นนี้ สำหรับข้าราชการตุลาการลามัญญ์ให้ปลัดกระทรวงส่งข้อหาคำสั่ง แจ้งหรือข้อแก้ตัว ไปยังคณะกรรมการตุลาการเพื่อไต่สวน ในการไต่สวนนั้นต้องให้โอกาสโดยสมควร แก่ผู้ต้องหาเพื่อชี้แจงหรือแก้ตัว ให้คณะกรรมการตุลาการหรืออนุกรรมการซึ่งตั้งขึ้นตามมาตรา 38 มีอำนาจอย่างศาลยุติธรรม ในการออกหมายการสืบพยานบุคคลและการยื่นเอกสาร เมื่อคณะกรรมการตุลาการได้ไต่สวนเห็นสมควรให้ไล่ออกจากราชการได้แล้ว ให้รัฐมนตรีสั่งไล่ออกต่อไป แต่สำหรับข้าราชการตุลาการลามัญญ์ให้เจ้าหน้าที่กระทรวงรายงานไปยังคณะกรรมการตุลาการสอบสวนพิจารณา เมื่อคณะกรรมการตุลาการสอบสวนและพิจารณาเห็นสมควรให้ไล่ออกจากราชการได้แล้ว ให้เจ้ากระทรวงสั่งไล่ออกต่อไป

มาตรา 86 การปลดออกนั้นจะกระทำได้เมื่อข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใด ทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงยังไม่ถึงกับจะต้องถูกไล่ออกจากราชการ

ในกรณีเช่นนี้ให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา 85 วรรคท้ายมาใช้โดยอนุโลม

มาตรา 87 เมื่อข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใดถูกฟ้องคดีอาญา เว้นแต่คดี ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำลง โดยฐานประมาท หรือมีกรณีที่ต้องหาว่า ทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถูกลอบสวนเพื่อไล่ออกหรือปลดออก ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าจะให้คงอยู่ใน หน้าที่ราชการระหว่างพิจารณาหรือลอบสวน จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จะสั่งให้พ้นราชการก็ได้ ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งพ้นราชการตามความในวรรคก่อนคือ

(1) รัฐมนตรีสั่งให้ข้าราชการตุลาการลามัญญ์หรือวิลามัญญ์ ต่ะยุติธรรม และข้าราชการตุลาการลามัญญ์หรือวิลามัญญ์ตำแหน่งหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าหัวหน้ากองขึ้นไปพ้น ราชการได้

(2) ปลัดกระทรวง ประธานศาลฎีกา อธิบดีผู้พิพากษา ข้าหลวงยุติธรรม สั่งให้ข้าราชการตุลาการลามัญญ์หรือวิลามัญญ์ตำแหน่งหัวหน้าแผนกหรือเทียบเท่าหัวหน้าแผนกลง ไปพ้น ราชการได้

(3) ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลสั่งให้ข้าราชการถูกระงับการลาพักร้อนหรือลางาน

ตำแหน่ง เลื่อนพนักงานปกครองได้

การให้พักร้อนนั้น ให้พักตลอดเวลาที่พิจารณาหรือลอบลวน เมื่อพิจารณาหรือลอบลวนแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ถูกสั่งให้พักได้กระทำความผิด และไม่มีมลทินความผิดเลย ผู้บังคับบัญชาที่สั่งพักร้อนต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับคืนตำแหน่งเดิม ถ้าปรากฏว่าถึงแม้การพิจารณาหรือลอบลวนจะไม่ได้ความเป็นลัทธิว่าผู้ที่ถูกสั่งให้พักได้กระทำความผิดแต่ก็มีมลทินหรือมีหม่อมอยู่ ให้เจ้ากระทรวงหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวง ใช้ความพินิจ ถ้าเห็นว่าจะให้กลับเข้ารับราชการอีกอาจเสียหายแก่ราชการก็ให้ดำเนินการตามความในมาตรา 29 หรือมาตรา 65 แล้วแต่กรณี เพื่อให้ผู้นั้นออกจากราชการ หรือถ้าเห็นว่าผู้นั้นยังอาจเป็นประโยชน์แก่ราชการ จะให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ ในตำแหน่งที่ไม่สูงกว่าตำแหน่งเดิมก็ได้

เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่งพักร้อนดังกล่าวมานั้น ให้ปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการนั้น

มาตรา 88 การตัดเงินเดือนจะกระทำได้เมื่อข้าราชการฝ่ายตุลาการทำความผิดวินัย ซึ่งความผิดนั้นยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลดออก ในกรณีเช่นนี้ ถ้ารับข้าราชการตุลาการลาพักร้อนหรือลางาน ให้ปลัดกระทรวงรายงานไปยังคณะกรรมการตุลาการ เมื่อคณะกรรมการตุลาการพิจารณาเห็นชอบด้วย ให้รัฐมนตรีสั่งลงโทษได้ โดยอนุโลมตามตารางทำยมาตรา ๕ แต่สำหรับข้าราชการฝ่ายตุลาการประเภทอื่นให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจลงโทษ สั่งให้ลงโทษได้ แล้วรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือตน

ผู้บังคับบัญชาจะลงโทษตัดเงินเดือนแก่ผู้กระทำความผิดวินัยได้ครั้งหนึ่งไม่เกินกำหนดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงอำนาจของผู้บังคับบัญชาระดับต่าง ๆ ในการสั่งลงโทษตัดเงินเดือน
 ทำ्यมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2482

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำผิดวินัย	กำหนดเวลา (เดือน)	ส่วนเงินเดือนที่ตัด
รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง	1. หัวหน้ากอง	12	25%
	2. หัวหน้าแผนก	12	20%
	3. ประจําแผนก	12	15%
	4. เสมียนพนักงาน	12	10%
ปลัดกระทรวง ประธานศาลฎีกา	1. หัวหน้ากอง	2	25%
	2. หัวหน้าแผนก	4	20%
	3. ประจําแผนก	6	15%
	4. เสมียนพนักงาน	8	10%
อธิบดีผู้พิพากษาหรือ ข้าหลวงยุติธรรม	1. หัวหน้าแผนก	2	20%
	2. ประจําแผนก	4	15%
	3. เสมียนพนักงาน	6	10%
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล หรือหัวหน้ากอง	1. ประจําแผนก	2	15%
	2. เสมียนพนักงาน	4	10%
หัวหน้าแผนก	1. ประจําแผนก	2	15%
	2. เสมียนพนักงาน	4	10%
หัวหน้าส่วนราชการ ที่ต่ำกว่าหัวหน้าแผนก	เสมียนพนักงาน	2	10%

ที่มาของตาราง : ราชกิจจานุเบกษา 56 (12 ตุลาคม 2482) : 1151-1152.

มาตรา 89 การดำเนินโทษจะกระทำได้เมื่อข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใดทำ
 ผิดวินัยถึงความผิดนั้นยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลดออก และมีเหตุที่ควรบรรเทาโทษ
 ไม่ตัดเงินเดือน ในกรณีเช่นนี้ สำหรับข้าราชการตุลาการสามัญหรือวิสามัญ ให้ปลัดกระทรวง

รายงานไปยังคณะกรรมการตุลาการ เมื่อคณะกรรมการตุลาการเห็นชอบด้วยแล้ว ให้รัฐมนตรี
แสดงความผิดของผู้นั้น ให้ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร และถ้าจะให้ทำทัณฑ์บนไว้ด้วยก็ได้แต่สำหรับ
ข้าราชการฝ่ายตุลาการประเภทอื่น ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษได้ แล้วรายงานไปยังผู้บังคับบัญชา
เหนือตน

การดำเนินโทษให้มีกำหนดไว้ไม่เกินสามปี นับตั้งแต่วันที่สั่งลงโทษ แต่เมื่อผู้
สั่งให้ลงโทษเห็นว่าข้าราชการผู้นั้นกลับปฏิบัติดีในทางราชการก็สั่งให้ปลงล้างการดำเนินโทษนั้นก่อน
ครบกำหนดได้

มาตรา 90 ในกรณีดังกล่าวมาในมาตราก่อน ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่ายังไม่
ควรลงโทษถึงดำเนินโทษ และเห็นว่าควรลงโทษแต่เพียงภาคทัณฑ์ สำหรับข้าราชการตุลาการสามัญ
หรือวิสามัญให้ปลงล้างระวางรายงานไปยังคณะกรรมการตุลาการ เมื่อคณะกรรมการตุลาการพิจารณา
เห็นชอบด้วยแล้ว ให้รัฐมนตรีลงโทษภาคทัณฑ์ โดยแสดงความผิดของผู้นั้นให้ปรากฏ แต่สำหรับ
ข้าราชการฝ่ายตุลาการประเภทอื่น ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษได้ แล้วรายงานไปยังผู้บังคับบัญชา
เหนือตน

การลงโทษภาคทัณฑ์ ถ้าสั่งลงโทษผู้ใดแล้ว ภายในระยะหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่
สั่งลงโทษภาคทัณฑ์นั้น ผู้นั้นประพฤติผิดวินัยอีก ให้ลงโทษลดฐานอื่นถัดขึ้นไป

มาตรา 91 ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดูแลระมัดระวังข้าราชการในบังคับบัญชา
ของตนให้ปฏิบัติตามวินัยและมารยาท

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาทำผิดวินัยและมารยาท ผู้บังคับบัญชา
ต้องพิจารณาว่าความผิดของข้าราชการนั้นอยู่ในอำนาจของตนที่จะลงโทษได้หรือไม่ ถ้าอยู่ในอำนาจ
ของตนที่จะลงโทษ ก็ให้สั่งลงโทษ แล้วรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือตน ถ้าเห็นว่าความผิดนั้น
ควรจะต้องลงโทษมากกว่าที่ตนจะมีอำนาจลงโทษได้ ก็ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป
เพื่อให้ลงโทษตามสมควร

ผู้บังคับบัญชาใดไม่จัดการลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่ทำผิดวินัยและมารยาท
หรือจัดการลงโทษโดยไม่เป็นการสุจริต ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นทำผิดวินัย

มาตรา 92 ข้าราชการตุลาการสามัญหรือวิสามัญผู้ใดถูกผู้บังคับบัญชาสั่งลง
โทษฐานผิดวินัยและมารยาท ข้าราชการผู้นั้นคือปฏิบัติตนตามที่ ถ้าเห็นจริงตนไม่ได้รับควมเป็น
ธรรมในคำสั่งก็มีสิทธิร้องขอผู้บังคับบัญชาหรือกรรมการตุลาการจะได้อำนาจให้ แต่ถ้าปรากฏ

ว่าเป็นการร้องทุกข์เท็จ ให้ถือว่าเป็นการผิดวินัย

5. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ.2485

มีวิธีการแบ่งหมวดหมู่ ดังนี้

ลักษณะ 1 ข้อความเบื้องต้น

ลักษณะ 2 ข้าราชการตุลาการสามัญ

หมวด 1 การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ และการแต่งตั้ง

หมวด 2 การสอบคัดเลือก

หมวด 3 การออกจากราชการ

ลักษณะ 3 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ลักษณะ 4 ตะไ้ะชุตติฉั่ม

ลักษณะ 5 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 6 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

หมวด 1 การบรรจุ การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ และการแต่งตั้ง

หมวด 2 การสอบแข่งขัน การสอบคัดเลือก และการคัดเลือก

หมวด 3 การออกจากราชการ

ลักษณะ 7 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ลักษณะ 8 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 9 วินัยและมารยาทข้าราชการฝ่ายตุลาการ

หมวด 1 วินัยและมารยาท

หมวด 2 การลงโทษ

หมวด 3 การรักษาวินัยและมารยาท

หมวด 4 การร้องทุกข์

ลักษณะ 10 บทบัญญัติเฉพาะกาล

ในทันที จะหยิบยกมาเฉพาะรายละเอียดของบทบัญญัติในลักษณะ 9 วินัยและ

มารยาทข้าราชการฝ่ายตุลาการหมวด 1. 2. 3 และ 4 มาตรา 79 ถึง มาตรา 106 เท่านั้น

หมวด 1 วินัยและมารยาท มาตรา 79 ถึง มาตรา 90. หมวด 4 การร้องทุกข์ มาตรา 101 ถึง มาตรา 106

มาตรา 79 ข้าราชการฝ่ายตุลาการทุกคนจักต้องรักษาวินัย โดยเคร่งครัด หยุ่เสมอ และในเวลาพิจารณาคดีต้องหยุดเนมารยาทอันดีงาม ผู้ใดฝ่าฝืนให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดจักต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 2 แห่งลักษณะนี้

มาตรา 80 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องสนับสนุนการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ และต้องพยายามชแข็งแก่บุคคลในบังคับบัญชาและ ในอำนาจของตน ให้เข้าใจและนิยมการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ

มาตรา 81 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้อง เชื้อฟังผู้บังคับบัญชา ผู้หยุดใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่ง ในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมาย ห้ามมิให้ขัดขืนหลีกเลี่ยง ถ้าไม่เห็นพ้องด้วยคำสั่งนั้นจะเสนอความเห็น ทักทวน เบนท้วงลือก็ได้ แต่ต้องเสนอ โดยด่วน และเมื่อได้ทักทวนดังกล่าวมานั้นแล้ว ผู้บังคับบัญชามีได้สั่งถอนหรือแก้คำสั่งที่สั่ง ไป ผู้หยุดใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม แต่ให้ผู้บังคับบัญชารับรายงานชั้น ไปยัง เจ้ากระทรวงตามลำดับ

ในการปฏิบัติราชการห้ามมิให้กระทำการข่มผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่จะ ได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

มาตรา 82 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องตั้ง ใจปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายที่รัฐบาลแถลง และให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความเอา ใจใส่ระมัดระวังรักษา ประโยชน์ของราชการ

มาตรา 83 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความ ซื่อสัตย์สุจริต

ห้ามมิให้อาลัยอำนาจหน้าที่ราชการจะ โดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม เพื่อ หาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือแก่ผู้อื่น

ห้ามมิให้รายงานเกิดต่อผู้บังคับบัญชา

มาตรา 84 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องอุทิศเวลาของตน ให้แก่ราชการ ห้ามมิให้เบงตัวกระทำการ ในตำแหน่งส่วนหรือบริษัทใด ๆ นอกจากทาง ราชการจะสั่ง และห้ามมิให้กระทำการหาผลประโยชน์ทางใด ๆ อันอาจเบงทาง ให้เสียความ

เที่ยงธัมและเกียรติศักดิ์ ในหน้าที่ราชการของตน

มาตรา 85 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องรักษาสื่อเสียง มิให้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้
ประพฤตินั่ว

ห้ามมิให้ประพฤตินเป็นคนเลพล เสพเครื่องทองของเมาจนไม่ลามากรอง
สติได้ มีหนี้รุงรัง เล่นการพนันเบนอาจिन กะทำความผิดอาญาหรือการอื่นใด ซึ่งการกระทำเช่น
ว่านี้อาดทำให้เสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ

มาตรา 86 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องสุภาพเรียบร้อยต่อผู้บังคับบัญชา
และต่อประชาชน

ห้ามมิให้ดูหมิ่นเหยียดหยามบุคคลใด ๆ

มาตรา 87 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องถือและปฏิบัติตามธรรมเนียมและแบบ
ทำเนียบของราชการ

มาตรา 88 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องรักษาสมาคมคิริระหว่าง
ข้าราชการและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

มาตรา 89 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องอุสาหะและอำนวยความสะดวกใน
หน้าที่ราชการ

มาตรา 90 ข้าราชการฝ่ายตุลาการต้องรักษาสมาคมลับในราชการ

มาตรา 91 โทลผิตวินัยมี 5 ลถาน คือ

- (1) ไล่ออก
- (2) บลดออก
- (3) ลดอันดับเงินเดือน
- (4) ตัดเงินเดือน
- (5) ภาคทัณฑ์

มาตรา 92 การไล่ออกนั้นจะกะทำได้เมื่อข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใดทำ
ผิตวินัยหย่างร้ายแรง ดังระบุไว้ต่อไปนี้

(ก) พูจริตต่อหน้าที่ราชการ

(ข) ทำความผิดถึงต้องรับอาญาจำคุก โดยคำพิพากษาโทลจำคุก เว้นแต่

ความผิดในลักณะถานลหุโทลหรือความผิดอันได้กะทำได้โดยประมาท

- (ด) ต้องคำพิพากษาให้เป็นคนล้มละลายเพราะทำหนี้ขึ้นด้วยความทุจริต
 (ง) ชัดคำสั่งซึ่งผู้บังคับบัญชาสั่ง โดยชอบด้วยราชการ และการชัดคำสั่งนั้น

เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

(จ) บრ่มาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
 หมายร้ายแรง

(ฉ) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้มีอำนาจและหน้าที่ต่อไปแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นอย่างน้อย
 สามนาย เพื่อทำการสอบสวน คือ

- (1) รัฐมนตรี สำหรับข้าราชการชั้นพิเศษและชั้นเอก
 (2) ปลัดกระทรวง สำหรับราชการชั้นโทและชั้นตรีและข้าราชการชั้นจัตวา

ในราชการส่วนกลาง

(3) ประธานศาลฎีกา อธิบดีผู้พิพากษา ข้าหลวงยุติธรรมหรือผู้พิพากษา
 หัวหน้าศาล สำหรับข้าราชการชั้นจัตวาในศาล

เมื่อคณะกรรมการได้ทำการสอบสวนและรายงานมาแล้วสำหรับข้าราชการ
 ตุลาการสามัญให้ปลัดกระทรวงทำความเห็นรายงานไปยังคณะกรรมการตุลาการ สำหรับข้าราชการ
 การสามัญให้เจ้ากระทรวงรายงานไปยังคณะกรรมการตุลาการ เมื่อคณะกรรมการตุลาการหรือ
 คณะกรรมการแล้วแต่กรณี ได้พิจารณาเห็นสมควรให้ไล่ออกจากราชการได้แล้ว จึงให้รัฐมนตรีสั่ง
 ไล่ออกต่อไป แต่ถ้าเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ให้รัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาไล่ออก
 ไล่ออกได้ โดยไม่ต้องทำการสอบสวน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการซึ่ง
 คณะกรรมการตุลาการหรือคณะกรรมการแล้วแต่กรณีจะ ได้กำหนดไว้

การสอบสวนนั้น ให้กะทำให้แล้วเสร็จโดยเร็ว กำหนดหย่างช้าไม่เกินสามสิบ
 วัน นับแต่วันได้รับหรือตั้งเรื่องกล่าวหา ถ้ามีความจำเป็นซึ่งจะสอบสวนให้ทันภายในกำหนดนั้น
 ไม่ได้ ก็ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้ง แต่ละครั้งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน และต้อง
 แสดงเหตุที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้ง แต่ถ้าขยายเวลาแล้วยังสอบสวนไม่แล้วเสร็จ จะ
 ขยายเวลาต่อไปอีกได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา ๒๕ การปลดออกนั้นจะกะทำได้เมื่อข้าราชการผ่ายตุลาการผู้ใด
 กะทำผิดวินัยหมายร้ายแรงยังไม่ถึงกับจะต้องถูกไล่ออกจากราชการ หรือมีเหตุอันควรลดหย่อน

ในกรณีเช่นนี้ให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา 92 ว่าด้วยการลอบลวนและลั้งลง โทล มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 94 เมื่อข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใดถูกฟ้องคดีอาญา เว้นแต่คดี ความผิดในลักษณะลขุโทล หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือมีกรณีที่ต้องหาว่าทำผิดวินัย พยายามร้ายแรง ถูกลอบลวนเพื่อไล่ออกหรือปลดออก ถ้าผู้บังคับบัญชาที่ข้าราชการผู้นั้นสังกัดเห็นว่า จะให้คงอยู่ในหน้าที่ราชการระหว่างพิจารณาหรือลอบลวนจะเบนการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ พิจารณาดำเนินคดีต่อไป

(ก) ถ้าเห็นว่ามีมลทินหรือมัวหมองจะลั้งให้ออกจากราชการตามมาตรา 32 (ก) หรือมาตรา 72 วัตถุประสงค์ได้ แต่ถ้าภายหลังลาลพิพากลาว่ามีความผิด หรือลอบลวน พิจารณาได้ความเบนลั้งที่จะต้องลง โทล ไล่ออกหรือปลดออกแล้ว ก็ให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงเบน ไล่ออกหรือปลดออกให้ตรงตามบทวินัยแห่งพระราชบัญญัตินี้อีกครั้งหนึ่ง หรือ

(ข) ถ้าเห็นว่ามีมลทินหรือความมัวหมอง ไม่ปรากฏชัดจะลั้งได้แต่เพียงให้พัก ราชการ

ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจลั้งพักราชการตามความใน (ข) นั้นคือ

- (1) รัฐมนตรีลั้งให้ข้าราชการฝ่ายตุลาการทุกตำแหน่งพักราชการได้
- (2) ปลัดกะชวง ประธานลาลติกา อธิบดีผู้พิพากลาข้าหลวงยุติธรรมลั้งให้ ข้าราชการตุระการลาลมัญหรือวิลาลมัญตำแหน่งหัวหน้าแผนกหรือเทียบหัวหน้าแผนกลงไปพักราชการได้
- (3) ผู้พิพากลาหัวหน้าลาลลั้งให้ข้าราชการตุระการลาลมัญหรือวิลาลมัญตำแหน่ง เลมียนพนักงานหรือเทียบเลมียนพนักงานพักราชการได้

การให้พักราชการนั้น ให้พักตลอดเวลาที่ลอบลวนพิจารณา เมื่อลอบลวน พิจารณาแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ถูกลั้งให้พักมิได้กะทำความผิด และไม่มีมลทินความผิดเลย ผู้บังคับ ชบัญชาที่ลั้งพักราชการต้องลั้งให้ผู้นั้นกลับคืนตำแหน่งเดิม ถ้าปรากฏว่าถึงแม้การลอบลวนพิจารณาจะ ไม่ได้ความเบนลั้งว่า ผู้ที่ถูกลั้งให้พักได้กะทำความผิดแต่ก็มีมลทินหรือมัวหมองหยุด ถ้าเห็นว่าจะให้ กลับเข้ารับราชการอีกอาจเสียหายแก่ราชการก็ให้ลั้งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามมาตรา 32 (ก) หรือมาตรา 72 วัตถุประสงค์แล้วแต่กรณี หรือถ้าเห็นว่ามีมลทินหรือมัวหมองหยุด จะให้ผู้นั้น กลับเข้ารับราชการ ในตำแหน่งที่ เมือสูงกว่าตำแหน่งเดิมก็ได้

เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่ง ให้ข้าราชการดังกล่าวมานั้น ให้เป็นไปตามกตหมาย
ว่าด้วยการนั้น

มาตรา 95 โทลลดอันดับเงินเดือนหรือตัดเงินเดือนนั้น ถ้าข้าราชการ
ตุลาการสามัญหรือวิสามัญเบนผู้กะทำผิดวินัยให้ปลัดกะชวงรายงานไปยังคณะกัมการตุลาการ เมื่อ
คณะกัมการตุลาการพิจารณาเห็นชอบด้วย ให้รัฐมนตรีสั่งลงโทษได้ แต่สำหรับข้าราชการฝ่าย
ตุลาการประเภทอื่นให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษได้ การลงโทษครั้งหนึ่งต้องไม่เกินอัตราในตารางต่อ
ไปนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงอำนาจของผู้บังคับบัญชาระดับต่าง ๆ ในการสั่งลงโทษลดอันดับเงินเดือน
และตัดเงินเดือนทำยมาตรา 95 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ
พ.ศ. 2485

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กะทำผิด	ลดอันดับเงิน เดือน	การตัดเงินเดือน	
			กำหนดเวลา เดือน	ส่วนเงิน เดือนที่ตัด
นายกรัถมนตรี	1. ปลัดกะชวง	1 อันดับ	12	35%
	2. หัวหน้ากอง	2 อันดับ	12	25%
	3. หัวหน้าแผนก	3 อันดับ	12	20%
	4. บรรจ่าแผนก	4 อันดับ	12	15%
	5. เสมียนพนักงาน	4 อันดับ	12	10%
รัฐมนตรี	1. อธิบดีผู้พิพากลาลาอุธรณ์ ผู้พิพากลาลาอุธรณ์ ผู้พิพากลาลาชั้นต้น	1 อันดับ	12	30%

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำผิด	ลดอันดับเงินเดือน	การตัดเงินเดือน	
			กำหนดเวลา เดือน	ส่วนเงิน เดือนที่ตัด
	2. ผู้พิพากษาสาลอุธรณ์	1 อันดับ	12	25%
	3. ผู้พิพากษาสาลชั้นต้น	1 อันดับ	12	25%
	4. ตะ โต๊ะยุติธรรม	3 อันดับ	12	15%
	5. หัวหน้ากอง	1 อันดับ	12	25%
	6. หัวหน้าแผนก	2 อันดับ	12	20%
	7. ประจําแผนก	3 อันดับ	12	15%
	8. เสมียนพนักงาน	3 อันดับ	12	10%
ปลัดกระทรวง	1. หัวหน้ากอง	1 อันดับ	2	25%
ประธานศาลฎีกา	2. หัวหน้าแผนก	1 อันดับ	4	20%
อธิบดีผู้พิพากลาหรือ	3. ประจําแผนก	2 อันดับ	6	15%
ข้าหลวงยุติธรรม	4. เสมียนพนักงาน	2 อันดับ	8	10%
ผู้พิพากลา	1. หัวหน้าแผนก	-	2	20%
หัวหน้าศาลหรือ	2. ประจําแผนก	1 อันดับ	4	15%
หัวหน้ากอง	3. เสมียนพนักงาน	1 อันดับ	6	10%
หัวหน้าแผนก	1. ประจําแผนก	-	2	15%
	2. เสมียนพนักงาน	-	4	10%
หัวหน้าส่วนราชการ	เสมียนพนักงาน	-	2	10%
ที่ต่ำกว่าหัวหน้าแผนก				

มาตรา 96 ข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใดกะทำความผิดอันควนได้รับโทษลด
อันดับเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน แต่มีเหตุควนบราณหรือเนกรนกะทำผิดวินัยเล็กน้อยสำหรับ
ข้าราชการตุลาการ เมื่อคณะกัมการตุลาการพิจารณาเห็นชอบด้วยแล้ว ให้รัถมนตรีลงโทษภาคทัณฑ์
โดยแสดงความผิดของผู้นั้น ให้ปรากฏบนหนังสือและจะให้ทำทัณฑ์บนไว้ด้วยก็ได้ แต่สำหรับ
ข้าราชการฝ่ายตุลาการประเภทอื่น ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษได้

มาตรา 97 ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดูแลระมัดระวังข้าราชการในบังคับบัญชา
ของตน ให้ปฏิบัติตามวินัยและมารยาท

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้หยุดได้บังคับบัญชาทำผิดวินัยและมารยาท ผู้บังคับบัญชา
ต้องพิจารณาว่าความผิดของข้าราชการนั้นหยุดในอำนาจของตนที่จะลงโทษได้หรือไม่ ถ้าหยุดในอำนาจ
ของตนที่จะลงโทษ ก็ให้สั่งลงโทษแล้วรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือตน ถ้าเห็นว่าความผิดนั้น
ควนจะต้องลงโทษไปกว่าที่ตนจะมีอำนาจลงโทษได้ ก็ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปเพื่อ
ให้ลงโทษตามลมหควน

ผู้บังคับบัญชาใดไม่จัดการลงโทษผู้หยุดได้บังคับบัญชาที่ทำผิดวินัยและมารยาท
หรือจัดการลงโทษโดยไม่เป็นการสุจริต ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นทำผิดวินัย

มาตรา 98 ก่อนที่ผู้มีอำนาจลงโทษจะลงโทษครั้งคราวใดก็ดี ให้พิจารณา
ให้ถ่วงถันแน่นอนว่า ผู้ที่จะต้องรับโทษนั้นมีความผิดจริงแล้วจึงสั่งลงโทษ ต้องระวางหย่าให้เป็นการ
ลงโทษไปโดยพยาบาลหรือโทษะจริต หรือลงโทษแก่ผู้ที่ไม่มีความผิดโดยชัดเจนนั้น เบนอันขาด และ
ในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่ากะทำผิดในมาตราใด และผิดในถานใด

มาตรา 99 ถ้าผู้มีอำนาจบังคับบัญชาได้ลงโทษข้าราชการแล้ว ต้องส่งราย
งานการลงโทษนั้น เสนอตามลำดับจนถึงเจ้ากะชวง แล้วให้เจ้ากะชวงรายงานไปยังคณะกัมการ
ตุลาการหรือคณะกัมการฐระการแล้วแต่กรณี

มาตรา 100 เมื่อผู้มีอำนาจได้สั่งลงโทษแล้ว ผู้มีอำนาจบังคับบัญชาเหนือผู้
ที่สั่งลงโทษนั้น มีอำนาจที่จะสั่งเพิ่มโทษลดโทษ หรือลดโทษเสียก็ได้ แต่ถ้าเพิ่มโทษแล้ว โทษที่สั่ง
เพิ่มชั้นนั้นรวมกับที่สั่งไว้แล้วเดิมมิให้เกินอำนาจของผู้ที่สั่งเพิ่มนั้น

มาตรา 101 ข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใดถูกผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษสถาน
ผิดวินัยและมารยาท ข้าราชการผู้นั้นต้องปฏิบัติตามทัณฑ์ ถ้าเห็นว่าตนไม่ได้รับความเบนธัมในคำสั่ง

ก็มีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ แต่ถ้าปรากฏว่าเป็นการร้องทุกข์เท็จ ให้ถือว่าเป็นการผิดวินัย

มาตรา 102 การร้องทุกข์เนื่องจากการถูกลงโทษสถานผิดวินัย ให้ร้องต่อผู้บังคับบัญชาเหนือผู้สั่งลงโทษชั้น ไบชั้นหนึ่ง โดยทำแบบคำร้องมีสำเนาถูกต้อง 1 ฉบับ ลงลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ยื่นต่อผู้บังคับบัญชาเหนือตนภายในห้าวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

มาตรา 103 ให้ผู้รับคำร้องทุกข์ส่งคำร้องทุกข์นั้นพร้อมด้วยคำชี้แจงของตน ถ้าจะฟังมีต่อไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามลำดับภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องทุกข์อันถูกต้องตามมาตรา 102

มาตรา 104 ให้ผู้บังคับบัญชาเหนือผู้สั่งลงโทษพิจารณาและวินิจฉัยคำร้องทุกข์ ให้เล็ดพอย ในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันรับคำร้องทุกข์ เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งจะพิจารณาให้ทันภายในกำหนดนั้นไม่ได้ ก็ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้งแต่ละครั้งเป็นเวลาไม่เกินเจ็ดวัน และต้องลงแดงเหตุที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้ง แต่ถ้าขยายเวลาแล้วยังพิจารณาไม่แล้วเสร็จ จะขยายเวลาต่อไปอีกได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากรักษมนตรี

มาตรา 105 ถ้าผู้มีหน้าที่พิจารณาคำร้องทุกข์ตามมาตรา 104 วินิจฉัยให้ลงโทษยืนตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเดิมหรือเบากว่า ผู้ถูกลงโทษจะอุทธรณ์ต่อไปไม่ได้ แต่ถ้าวินิจฉัยสั่งให้เพิ่มโทษ ผู้ถูกลงโทษมีสิทธิร้องอุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปได้อีกชั้นหนึ่ง โดยยื่นคำร้องอุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาเหนือตนตามลำดับภายในเจ็ดวันนับแต่วันทราบคำสั่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ชั้นนี้ เป็นที่สุด

มาตรา 106 ข้าราชการฝ่ายตุลาการจะร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น ห้ามมิให้ร้องทุกข์แทนผู้อื่นแบบอื่นชาติ ห้ามมิให้ลงชื่อรวมกันหรือเข้ามาร้องทุกข์พร้อมกันหลายคน ห้ามมิให้ประชุมกันเพื่อหารือเรื่องจะร้องทุกข์ และห้ามมิให้ร้องทุกข์ก่อนเวลาล่วงไปแล้ว 24 ชั่วโมง นับตั้งแต่ที่มีเหตุจะต้องร้องทุกข์เกิดขึ้น

6. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. 2497

วิธีการแบ่งหมวดหมู่ ดังนี้

ลักษณะ 1 ข้อความเบื้องต้น

ลักษณะ 2 ข้าราชการตุลาการ

หมวด 1 การบรรจุ การแต่งตั้ง และการเลื่อน

หมวด 2 การลอบคัดเลือก

หมวด 3 การพ้นจากตำแหน่ง

ลักษณะ 3 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 4 ตะโตะยุติธรรม

ลักษณะ 5 ข้าราชการตุลาการสามัญ

ลักษณะ 6 ข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ลักษณะ 7 อ.ก.พ. กระทรวง

ลักษณะ 8 วินัยและการลงโทษ

หมวด 1 วินัย

หมวด 2 การลงโทษ

หมวด 3 การรักษาวินัย

ลักษณะ 9 บทเฉพาะกาล

ในที่นี้ จะหยิบยกเฉพาะรายละเอียดของบทบัญญัติในลักษณะ 8 วินัยและการลงโทษ หมวด 1, 2 และ 3 มาตรา 44 ถึง มาตรา 70 เท่านั้น หมวด 1 วินัย มาตรา 44 ถึง มาตรา 56. หมวด 2 การลงโทษ มาตรา 57 ถึง มาตรา 62. หมวด 3 การรักษาวินัย มาตรา 63 ถึง มาตรา 70

มาตรา 44 ข้าราชการตุลาการจักต้องรักษาวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ โดยเคร่งครัด และในเวลาพิจารณาพิพากษาคดีต้องอยู่ในเมรรรยาอันดีงาม ผู้ใดฝ่าฝืนจักต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 2 แห่งลักษณะนี้

มาตรา 45 ข้าราชการตุลาการต้องสนับสนุนการปกครองตามรัฐธรรมนูญ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

มาตรา 46 ข้าราชการตุลาการจะเป็นสมาชิกในพรรคการเมืองไม่ได้ ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และผู้แทนทางการเมืองอื่นใด ข้าราชการตุลาการจะเข้าเป็นต้วกระทำกรในการโฆษณาหรือชักชวนใด ๆ ไม่ได้

มาตรา 47 ข้าราชการตุลาการต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมาย ห้ามมิให้ขัดขืนหลีกเลี่ยง ถ้าไม่เห็นพ้องด้วยคำสั่งนั้นจะเสนอความเห็นคัดทานเป็นหนังสือก็ได้ แต่ต้องเสนอโดยด่วน และเมื่อได้คัดทานดังกล่าวมานั้นแล้ว ผู้

บังคับบัญชามิได้สั่งถอนหรือแก้คำสั่งที่สั่งไป ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม แต่ให้ผู้บังคับบัญชาเรียบ
 รายงานชั้นไปยังปลัดกระทรวงยุติธรรมตามลำดับ

ในการปฏิบัติราชการ ห้ามมิให้กระทำการซ้ำผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่
 จะได้รับอนุญาต

มาตรา 48 ข้าราชการตุลาการต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความระมัด
 ระวังมิให้เสียหายแก่ราชการและด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

มาตรา 49 ข้าราชการตุลาการต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ จะ
 ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการไม่ได้

ห้ามมิให้เป็นตัวกระทำการในทางหุ้นส่วนหรือบริษัทนอกจากทางราชการเป็น
 ผู้ลง หรือได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา 50 ข้าราชการตุลาการต้องรักษาชื่อเสียงมิให้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้
 ประพฤติชั่ว

ห้ามมิให้ประพฤติตนเป็นคนเลวพล มีหนี้รุงรัง เล่นสุราขายเมา หรือเล่น
 การพนันเป็นอาชญา กระทำความผิดอาญาหรือกระทำการอื่นใด ซึ่งความประพฤติหรือการกระทำตั้ง
 กล่าวแล้วอาจทำให้เสียเกียรติศักดิ์แห่งตำแหน่งหน้าที่ราชการ

มาตรา 51 ข้าราชการตุลาการต้องสุภาพเรียบร้อยต่อผู้บังคับบัญชาและต่อ
 ประชาชน

ห้ามมิให้ดูหมิ่นเหยียดหยามบุคคลใด ๆ

มาตรา 52 ข้าราชการตุลาการต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของ
 ทางราชการ

มาตรา 53 ข้าราชการตุลาการต้องไม่กระทำการอันเป็นเหตุให้แตกความ
 สามัคคี ระหว่างข้าราชการ

มาตรา 54 ข้าราชการตุลาการต้องอุตลาหะและอำนวยความสะดวกในหน้า
 ที่ราชการ

มาตรา 55 ข้าราชการตุลาการต้องรักษาความลับในราชการ

มาตรา 56 ผู้บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใดรู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา
 กระทำผิดวินัยแล้ว ไม่จัดการสอบสวนพิจารณาและดำเนินการตามความในหมวด 2 และ 3 แห่ง

ลักษณะนี้หรือตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้วแต่กรณี หรือ ไม่จัดการลงโทษตามอำนาจและหน้าที่หรือจัดการลงโทษโดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นกระทำผิดวินัย

มาตรา 57 โทษผิดวินัยมี 5 สถาน

- (1) ไล่ออก
- (2) ปลดออก
- (3) ให้ออก
- (4) งดบำเหน็จความชอบ
- (5) ภาคทัณฑ์

การสั่งลงโทษข้าราชการตุลาการในสถานไล่ออก ปลดออกหรือให้ออกนั้น จะกระทำได้เมื่อดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 3 แห่งลักษณะนี้แล้ว

มาตรา 58 ภายใต้งบบังคับแห่งมาตรา 24 วรรคสอง การไล่ออกนั้น รัฐมนตรี หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะสั่งลงโทษได้เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังต่อไปนี้

(ก) ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

(ข) ทำความผิดอาญาและต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือต้องคำพิพากษาให้เป็นคนล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยการล้มละลาย

(ค) ชัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่ง โดยชอบด้วยกฎหมายและการชัดคำสั่งนั้น อาจเป็นสาเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

(ง) ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

(จ) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

มาตรา 59 ภายใต้งบบังคับแห่งมาตรา 24 วรรคสอง การปลดออกนั้น รัฐมนตรี หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะสั่งลงโทษได้ เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังไม่ถึงขนาดที่จะต้องถูกไล่ออกจากราชการ หรือถึงขนาดที่จะต้องไล่ออก แต่มีเหตุอันควรลดหย่อน

มาตรา 60 ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 24 วรรคสอง การลงโทษให้ออกนั้น จะกระทำได้เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังไม่ถึงกับจะต้องถูกปลดออก หรือมีเหตุผลอันควรลดหย่อน

การสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรานี้ ให้ถือว่าเป็นกรณีมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด ตามความหมายแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา 61 ในกรณีที่ข้าราชการตุลาการกระทำผิดวินัย ซึ่งความผิดไม่ร้ายแรงถึงขนาดที่จะต้องไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก รัฐมนตรีจะสั่งดำเนินความชอบเป็นเวลาไม่เกินสามปี ด้วยความเห็นชอบของ ก.ต. ก็ได้

มาตรา 62 ข้าราชการตุลาการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงถึงขนาดที่จะไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการตามมาตรา 58 มาตรา 59 หรือมาตรา 60 ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามีเหตุสมควรบรรเทา จะลงโทษภาคทัณฑ์โดยแสดงความผิดของผู้นั้น ให้ปรากฏเป็นหนังสือ และจะให้ทำทัณฑ์บนไว้ด้วยก็ได้

มาตรา 63 เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใด ถูกกล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการสอบสวนชั้นต้นโดยมิชักช้า

วิธีสอบสวนชั้นต้นนี้ จะทำโดยให้มีผู้กรณีเกี่ยวข้องชี้แจงเรื่องราวเป็นหนังสือหรือ โดยบันทึกเรื่องราวและความเห็นก็ได้

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สอบสวนชั้นต้นแล้วเห็นว่า ข้าราชการตุลาการผู้ใดกระทำผิดวินัย ให้พิจารณาดำเนินการตามมาตรา 64 หรือมาตรา 65 แล้วแต่กรณี แต่ถ้าเกินอำนาจของตนให้รายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปตามลำดับเพื่อดำเนินการตามควรแก่กรณี

มาตรา 64 ข้าราชการตุลาการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงขนาดโทษสถานไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก ให้ผู้บังคับบัญชาต่อไปแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นอย่างน้อยสามคนเพื่อทำการสอบสวนคือ

(1) รัฐมนตรี สำหรับข้าราชการตุลาการทุกชั้น

(2) ประธานศาลฎีกา อธิบดีผู้พิพากษา อธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชน

กลาง หรืออธิบดีผู้พิพากษาศาล แล้วแต่กรณีสำหรับข้าราชการตุลาการซึ่งได้รับเงินเดือนชั้น 1 และ 2 และตะไต้ะชฎิธรรม

ในกรณีข้าราชการตุลาการกระทำผิดวินัย ผู้ที่เป็นกรรมการต้องเป็น

ข้าราชการตุลาการ

คณะกรรมการสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ต้องหาว่ากระทำผิดวินัยให้คำชี้แจง แล้วรีบดำเนินการสอบสวนให้เสร็จโดยเร็วกำหนดอย่างช้าไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันได้รับแต่งตั้ง ถ้ามีความจำเป็นซึ่งจะสอบสวนให้ทันภายในกำหนดนั้นไม่ได้ ก็ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้ง แต่ละครึ่งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน และต้องแสดงเหตุที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้งแต่ถ้าขยายเวลาแล้วยังสอบสวนไม่แล้วเสร็จ จะขยายเวลาต่อไปอีกได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากผู้แต่งตั้ง

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนเสร็จแล้วให้รายงานเสนอความเห็นต่อปลัดกระทรวงยุติธรรม ทั้งนี้ โดยให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ต้องหาตามลำดับได้มีโอกาสแสดงความเห็นด้วย ถ้าคณะกรรมการหรือผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผู้ต้องหาทำผิดวินัย ก็ให้ปลัดกระทรวงยุติธรรมทำความเห็นรายงานไปยัง ก.ต. เมื่อ ก.ต. ได้พิจารณาเห็นสมควรไล่ออก บลตออก หรือให้ออกจากราชการ จึงให้สั่งไล่ออก บลตออก หรือให้ออกจากราชการต่อไป ทั้งนี้ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 24 วรรคสอง

สำหรับกรณีข้าราชการตุลาการต้องหาคดีอาญานั้น จะใช้คำพิพากษาของศาล ประกอบการพิจารณาตามความในวรรคก่อน โดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนก็ได้

มาตรา 65 ข้าราชการตุลาการผู้ใด กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอันเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตั้งระบุไว้ในหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ต. กำหนด ให้รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีพิจารณาสั่ง ไล่ออกหรือบลตออกจากราชการได้โดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนและพิจารณาตามมาตรา 64 แต่ต้องได้รับความเห็นชอบของ ก.ต. ก่อน ทั้งนี้ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 24 วรรคสอง

มาตรา 66 ข้าราชการตุลาการผู้ใด กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงและผู้บังคับบัญชาสอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นว่าสมควรลงโทษเพียงลดฐานภาคทัณฑ์ ก็ให้ผู้บังคับบัญชารายงานตามลำดับถึงปลัดกระทรวงยุติธรรมเพื่อเสนอ ก.ต. เมื่อ ก.ต. พิจารณาเห็นสมควรลงโทษ ก็ให้รายงานไปยังรัฐมนตรีเพื่อสั่ง

มาตรา 67 ในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้รับโทษนั้นกระทำความผิดเรื่องใด ฐานใด ในมาตราใด

มาตรา 68 เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใด ถูกสอบสวนเพื่อไล่ออกหรือปลดออก หรือถูกฟ้องคดีอาญา เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าควรให้อยู่ในหน้าที่ราชการระหว่างสอบสวน หรือพิจารณา จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จะสั่งให้พ้นราชการก็ได้

ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งให้พ้นราชการตามความในวรรคก่อนนั้นคือ

- (1) รัฐมนตรี สำหรับข้าราชการตุลาการทุกชั้น
- (2) ประธานศาลฎีกา อธิบดีผู้พิพากษา อธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชน

กลาง หรืออธิบดีผู้พิพากษาภาค แล้วแต่กรณีสำหรับข้าราชการตุลาการซึ่งได้รับเงินเดือนชั้น 1 และ 2 และตะโตะยุติธรรม

การให้พ้นราชการนั้น ให้พ้นตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณาหรือตลอดเวลาที่คดียังไม่ถึงที่สุด เมื่อสอบสวนพิจารณาเสร็จแล้วหรือคดีถึงที่สุดแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ถูกสั่งให้พ้นมิได้กระทำความผิดและไม่มียุติหรือมัวหมอง ก็ให้ผู้นั้นคงอยู่ในราชการตามเดิม

เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่งให้พ้นราชการดังกล่าวมานั้น ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

มาตรา 69 ในกรณีที่อาจสั่งให้พ้นราชการได้ตามมาตรา 68 ถ้ารัฐมนตรีพิจารณาเห็นว่า ข้าราชการตุลาการผู้ถูกสอบสวนเพื่อไล่ออกหรือปลดออก หรือถูกฟ้องคดีอาญานั้น มีมียุติหรือมัวหมองในกรณีที่พิจารณาสอบสวนหรือในคดีนั้น เมื่อได้รับความเห็นชอบจาก ก.ต.แล้ว จะสั่งให้ออกจากราชการ โดยให้รอการพิจารณาจ่ายบำเหน็จบำนาญไว้ก่อนก็ได้ แต่ถ้าภายหลังการสอบสวนพิจารณาได้ความเป็นลัทธิ หรือศาลพิพากษาว่ามีความผิดที่จะต้องลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก ก็ให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ตรงตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 70 ถ้าปรากฏว่าคำสั่งลงโทษทางวินัยได้สั่งไปโดยผิดหลง ให้รัฐมนตรีมีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกลงโทษได้ แก่การแก้ไขเปลี่ยนแปลง เช่นว่านี้ จะต้องได้รับอนุมัติจาก ก.ต. เสียก่อน

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งดังกล่าวในวรรคก่อน ให้กระทำได้ภายในกำหนดสองปีนับแต่วันสั่งลงโทษ

7. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตุลาการ พ.ศ. 2521

มีการแบ่งหมวดหมู่ ดังนี้

ลักษณะ 1 บททั่วไป

ลักษณะ 2 ข้าราชการตุลาการ

หมวด 1 การบรรจุ การแต่งตั้ง และการเลื่อนชั้นและ
ชั้นเงินเดือน

หมวด 2 การลอบคัดเลือก

หมวด 3 การพ้นจากตำแหน่ง

ลักษณะ 3 คณะกรรมการตุลาการ

ลักษณะ 4 ตะติษยัตติธรรม

ลักษณะ 5 ข้าราชการตุลาการ

ลักษณะ 6 วินัย การรักษาวินัย และการลงโทษ

หมวด 1 วินัย

หมวด 2 การรักษาวินัย

หมวด 3 การลงโทษ

ลักษณะ 7 บทเฉพาะกาล

ในที่นี้ จะหยิบยกเฉพาะรายละเอียดของบทบัญญัติในลักษณะ 6 วินัย การ
รักษาวินัย และการลงโทษ หมวด 1. 2 และ 3 มาตรา 49 ถึง มาตรา 75 หมวด 1 วินัย
มาตรา 49 ถึง มาตรา 61. หมวด 2 การรักษาวินัย มาตรา 62 ถึง มาตรา 68. หมวด 3
การลงโทษ มาตรา 69 ถึง มาตรา 71

มาตรา 49 ข้าราชการตุลาการต้องรักษาวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ โดย
เคร่งครัด และในเวลาที่พิจารณาพิพากษาคดีต้องอยู่ในมารยาทอันดีงาม ผู้ใดฝ่าฝืนจักต้องได้รับโทษ
ตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 3 แห่งลักษณะนี้

มาตรา 50 ข้าราชการตุลาการต้องสนับสนุนการปกครองระบอบ
ประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ

มาตรา 51 ข้าราชการตุลาการจะเป็นกรรมการพรรคการเมือง สมาชิก
พรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง ไม่ได้

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาหรือผู้แทนทางการเมืองอื่นใด ข้าราชการ
ตุลาการจะเข้าเป็นตัวละครทำการ ร่วมระทำการ หรือสนับสนุนในการโฆษณาหรือชักชวนใด ๆ
ไม่ได้

มาตรา 52 ข้าราชการตุลาการต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่ง
ในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมาย ห้ามมิให้ขัดขืนหลักเสียง ถ้าไม่เห็นพ้องด้วยคำสั่งนั้นจะ
เสนอความเห็นคัดค้านเป็นหนังสือก็ได้ แต่ต้องเสนอโดยด่วน และเมื่อได้คัดค้านดังกล่าวแล้ว
ผู้บังคับบัญชามีได้สั่งถอนหรือแก้คำสั่งที่ส่งไป ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม แต่ให้ผู้บังคับบัญชา
รับรายงานขึ้น ไปยังปลัดกระทรวงยุติธรรมตามลำดับ

ในการปฏิบัติราชการ ห้ามมิให้กระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่
ได้รับอนุญาต

มาตรา 53 ข้าราชการตุลาการต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความระมัด
ระวัง มิให้เสียหายแก่ราชการ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และเที่ยงธรรม

ข้าราชการตุลาการต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดย
บกพร่องข้อความที่ควรต้องบอก ถือว่าเป็นรายงานเท็จด้วย

มาตรา 54 ข้าราชการตุลาการต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ จะ
ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการมิได้

ข้าราชการตุลาการต้องไม่ประกอบอาชีพ หรือวิชาชีพ หรือกระทำกิจการใด
อันเป็นการกระทบกระเทือนถึงการปฏิบัติหน้าที่ หรือเสื่อมเสียถึงเกียรติศักดิ์แห่งตำแหน่งหน้าที่
ราชการ

ข้าราชการต้องไม่เป็นกรรมการ ผู้จัดการ หรือที่ปรึกษากฎหมาย หรือดำรง
ตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้น ในห้างหุ้นส่วนบริษัท

ข้าราชการตุลาการต้องไม่เป็นกรรมการในรัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่นของ
รัฐในทำนองเดียวกัน เว้นแต่ได้รับอนุมัติจาก ก. ค

มาตรา 55 ข้าราชการตุลาการต้องรักษาชื่อเสียงให้ขึ้นชื่อว่า เป็นผู้
ประชนดีชาติ

ห้ามมิให้ประชนดีตน เป็นคนนอกเขต มีหนี้สินรุงรัง เงินของมีนเมาจนไม่
สามารถครองสติได้ เล่นการพนัน เป็นอาชญา กระทำความผิดอาญา หรือกระทำการอื่นใดซึ่งความ

ประเพณีหรือการกระทำดังกล่าวแล้วอาจทำให้เสียเกียรติศักดิ์แห่งตำแหน่งหน้าที่ราชการ

มาตรา 56 ข้าราชการตุลาการต้องสุภาพเรียบร้อยและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในหน้าที่ราชการ

ห้ามมิให้ดูหมิ่นเหยียดหยามบุคคลใด ๆ

มาตรา 57 ข้าราชการตุลาการต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนทางราชการ

มาตรา 58 ข้าราชการตุลาการต้องไม่กระทำการอันเป็นเหตุให้แตกความสามัคคีระหว่างข้าราชการ

มาตรา 59 ข้าราชการตุลาการต้องอุตลาหะและอำนวยความสะดวกในหน้าที่ราชการ

มาตรา 60 ข้าราชการตุลาการต้องรักษาความลับของทางราชการ

มาตรา 61 ผู้บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายตุลาการผู้ใดรู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยแล้ว ไม่จัดการสอบสวนพิจารณาและดำเนินการตามความในหมวด 2 และ 3 แห่งลักษณะนี้ หรือตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน แล้วแต่กรณี หรือไม่จัดการลงโทษตามอำนาจและหน้าที่ หรือจัดการลงโทษไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชาผู้นั้นกระทำความผิดวินัย

มาตรา 62 เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดถูกกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำความผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการสอบสวนชั้นต้น โดยมีชักช้า

วิธีสอบสวนชั้นต้นจะทำ โดยให้ผู้มีกรณีเกี่ยวข้องชี้แจงเรื่องราวเป็นหนังสือ หรือ โดยบันทึกเรื่องราวและความคิดเห็นก็ได้

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สอบสวนชั้นต้นแล้ว ให้รายงานความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปตามลำดับ เพื่อดำเนินการตามควรแก่กรณี

มาตรา 63 ข้าราชการตุลาการผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ที่มีโทษถึงไล่ออก บลดออก หรือ ให้ออก ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นอย่างน้อย 3 คน เพื่อทำการสอบสวน

กรรมการตามวรรคหนึ่ง ต้องเป็นข้าราชการตุลาการ

ในกรณีข้าราชการตุลาการถูกฟ้องคดีอาญา จะใช้คำพิพากษาถึงที่สุดของศาล ประกอบการพิจารณาตามมาตรา 64 วรรคสาม โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้

มาตรา 64 ในการลอบลวนนั้นคณะกรรมการลอบลวนต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยทราบ โดยระบุหรือไม่ ระบุชื่อนายานก็ได้ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหา ได้ด้วย

ให้คณะกรรมการลอบลวนดำเนินการลอบลวนให้เสร็จโดยเร็ว กำหนดอย่าง ช้าไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันได้รับแต่งตั้ง ถ้ามีความจำเป็นที่จะลอบลวนไม่ทันภายในกำหนดนั้น ก็ ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง แต่แต่ละครั้งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน และต้องแสดงเหตุ ที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้ง แต่ถ้าขยายเวลาแล้วยังลอบลวนไม่เสร็จจะขยายเวลาต่อไปอีก ได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

เมื่อคณะกรรมการลอบลวนได้ทำการลอบลวนเสร็จแล้ว ให้รายงานเสนอ ความเห็นต่อรัฐมนตรี โดยให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาตามลำดับและปลัดกระทรวงยุติธรรมได้ แสดงความเห็นเสียก่อน ถ้าคณะกรรมการ ผู้บังคับบัญชา ปลัดกระทรวงยุติธรรมหรือรัฐมนตรีเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย ก็ให้ปลัดกระทรวงยุติธรรมรายงานไปยัง ก.ต. เมื่อ ก.ต. ได้ พิจารณาเห็นสมควร ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ จึงให้รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีสั่ง ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการต่อไป

มาตรา 65 ให้กรรมการลอบลวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมาย อาญา และให้มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานลอบลวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของกรรมการลอบลวน และโดยเฉพาะให้มีอำนาจดังต่อไปนี้ ด้วย คือ

(1) เรียกให้กระทรวงทบวงกรม หน่วยราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ ชี้แจงข้อเท็จจริงส่งเอกสารและหลักฐาน ส่งผู้แทนหรือบุคคลในสังกัด มาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องลอบลวน

(2) เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสาร และหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องลอบลวน

มาตรา ๖๖ ชื่อราชการตุลาการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็น กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ถ้าระบุไว้ในหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ต. กำหนด หรือ ได้ให้ถ้อยคำ รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือต่อคณะกรรมการลอบลวน รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้

รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะพิจารณาลงโทษ โดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้ ทั้งนี้ ต้องได้รับความเห็นชอบของ ก.ต. ก่อน

มาตรา 67 เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกต้องกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ถ้าปลัดกระทรวงยุติธรรมเห็นว่าจะให้อยู่ในหน้าที่ราชการระหว่างสอบสวนหรือพิจารณาจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ รัฐมนตรีจะสั่งให้พักราชการก็ได้

การให้พักราชการนั้น ให้พักตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา หรือตลอดเวลาที่คดียังไม่ถึงที่สุด เมื่อสอบสวนพิจารณาเสร็จแล้วหรือคดีถึงที่สุดแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ถูกสั่งให้พักรงได้กระทำความผิดและ ไม่มีมลทินหรือมีหม่อมอง ก็ให้ผู้นั้นคงอยู่ในราชการตามเดิม

เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่งให้พักราชการดังกล่าว ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

มาตรา 68 ข้าราชการตุลาการผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา หรือถูกฟ้องคดีอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะพ้นจากตำแหน่งข้าราชการตุลาการไปแล้ว ก็อาจมีการสอบสวนหรือพิจารณาเพื่อลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่ง ให้เป็นไปตามลักษณะนี้ได้ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะพ้นจากตำแหน่งเพราะตาย

มาตรา 69 โทษผิดวินัยมี 5 สถาน

- (1) ไล่ออก
- (2) บลดออก
- (3) ให้ออก
- (4) งดบำเหน็จความชอบ
- (5) ภาคทัณฑ์

การลงโทษข้าราชการตุลาการในสถานไล่ออก บลดออกหรือให้ออกนั้น จะกระทำ ได้เมื่อดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 2 แห่งลักษณะนี้แล้ว

มาตรา 70 การไล่ออกนั้น รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะสั่งลงโทษได้ เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังต่อไปนี้

- (1) ทูจจริตต่อหน้าที่ราชการ

(2) ทำความผิดอาญาและต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือต้องคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลายตามกฎหมายว่าด้วยการล้มละลาย

(3) ชัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่ง โดยชอบด้วยกฎหมาย และการชัดคำสั่งนั้นอาจเป็นเหตุให้เสียหายแก่ข้าราชการอย่างร้ายแรง

(4) ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการหรือรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือ

(5) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

มาตรา 71 การปลดออก^{นี้} รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะสั่งลงโทษได้ เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังไม่ถึงขนาดที่จะต้องถูกไล่ออกจากราชการ หรือถึงขนาดที่จะต้องไล่ออกแต่มีเหตุอันควรลดหย่อน

มาตรา 72 การให้ออก^{นี้} รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะสั่งลงโทษได้ เมื่อข้าราชการตุลาการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังไม่ถึงขนาดที่จะต้องถูกปลดออก หรือถึงขนาดที่จะต้องปลดออกแต่มีเหตุอันควรลดหย่อน

ข้าราชการตุลาการผู้ใดถูกสั่งให้ออกตามมาตรานี้ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ เสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ

มาตรา 73 ในกรณีที่ข้าราชการตุลาการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงถึงขนาดที่จะต้องไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก รัฐมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีจะสั่งลงโทษดบ่าเหน็จความชอบเป็นเวลาไม่เกินสามปี หรือถ้ามีเหตุอันสมควรบรรดา^{นี้} จะลงโทษเพียงภาคทัณฑ์และจะให้ทำทัณฑ์บนไว้ด้วยก็ได้ ทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบของ ก.ต. ก่อน

มาตรา 74 ในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่า ผู้รับโทษนั้นกระทำผิดเรื่องใดฐานใด ในมาตราใด

มาตรา 75 ถ้าปรากฏว่าคำสั่งลงโทษทางวินัยได้สั่งไปโดยผิดพลาด ให้รัฐมนตรีมีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกลงโทษได้ แต่การแก้ไขเปลี่ยนแปลงเช่นว่านี้จะต้องได้รับความเห็นชอบของ ก.ต. ก่อน

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ให้กระทำได้ภายในกำหนดสองปีนับแต่วันที่สั่งโทษ

ประวัติผู้เขียน

นางสาว สุณี ชลประติษฐ เกิดเมื่อวันที่ 23 กันยายน 2503 ที่จังหวัดลพบุรี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2524 ปัจจุบันรับราชการตำแหน่งหัวหน้างานวินัยและทะเบียนประวัติ กองงานคณะกรรมการตุลาการ สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ